

połoli

báléjszakák



finep ●
selection

MEG CABOT • KIM HARRISON • MICHELE JAFFE
STEPHENIE MEYER • LAUREN MYRACLE

MEG CABOT • KIM HARRISON • MICHELE JAFFE
STEPHENIE MEYER • LAUREN MYRACLE

Pokoli báléjszakák

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2009.

Írta: Meg Cabot, Kim Harrison, Michele Jaffe, Stephenie Meyer, Lauren Myracle

A mű eredeti címe: Prom Nights from Hell – The Exterminator’s Daughter,
Madison Avery and the Dim Reaper, Kiss and Tell, Hell on Earth, The Corsage

Fordította: Szabó Szilvia
Szerkesztette: Gazdag Tímea
A borítót tervezte: Balogh József

A művet eredetileg kiadta: HarperCollins Children’s Books,
HarperCollins Publishers Ltd., New York
A fordítás a HarperCollins Ltd. engedélyével készült.

„A pusztító lánya” copyright © 2007 by Meg Cabot
„Madison Avery és a Nagy Kaszás” copyright © 2007 by Kim Harrison
„Csók és ármány” copyright © 2007 by Michele Jaffe
„Földi pokol” copyright © 2007 by Stephenie Meyer
„A virágcsokor” copyright © 2007 by Lauren Myracle

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 050 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2009-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

MEG CABOT

A pusztító lánya

MARY

A zene a szívem ritmusára jár. Érzem, ahogy a basszus dörömböl a mellkasomon – bumm, bumm, bumm. Szinte lehetetlen átlátni a vonagló embertömeget, a „füst” és a klub mennevezetéről szerteágazó fényjáték pedig csak nehezíti a dolgot.

De tudom, hogy itt van. Érzem.

Ezért is vagyok hálás a körülöttem egymáshoz simuló embertömegnek. Elrejtenek a szemei és az érzékei elől. Máskülönben már kiszagolt volna. Már mérföldekről megérik, ha valaki fél.

Nem mintha félnék. Mert nem is.

Talán egy kicsit.

De velem van az Excalibur Vixen 285 FPS számszerij a húsz hüvelyk hosszú Easton XX75 nyíllal (a hegye régen arany volt, de lecseréltem kézzel faragott kőrisre), a húrt már felhúztam, a ravasz pedig ujjam legkisebb rezdülésére elsüti a fegyvert.

Sosem tudja meg, mi találta el.

Remélhetőleg Lila sem.

A legfontosabb, hogy tiszta célpontom legyen – ami ebben a tumultusban nem lesz könnyű –, és ügyesen lőjek. Valószínűleg egyetlen esélyem lesz. Vagy én találom el őt... vagy ő kap el engem.

– Mindig a mellkasra célozz! – szokta anyu mondani. – Az a test legnagyobb felülete, így nagyobb eséllyel találsz el. Persze, így valószínűleg végzel vele, ahelyett, hogy csak megsebezned; ha pedig az lenne a cél, akkor a karjára vagy a combjára kell céloznod..., de miért akarnád csupán megsebezni? A lényeg az, hogy leszedd őket.

Lila természetesen meggyűlöl majd, ha rájön, mi is történt valójában... főleg ha megtudja, hogy én tettem.

De mégis mit várt? Nem várhatja el tőlem, hogy ölbe tett kézzel nézzem végig, ahogy eldobja az életét.

– Találkoztam egy férfival – jelentette be ma ebédidőben, míg a salátabárnál álltunk sorba. – Ó, istenem, Mary, el sem tudod képzelni, mennyire helyes! Sebastiannak hívják. A legkékebb szeme van, amit valaha láttál.

Lila esetében a legtöbb ember nem veszi észre, hogy a – mondjuk ki nyíltan – kurvás külső mögött egy hűséges, igaz barát szíve rejtőzködik. A legtöbb Szent Eligiushoz tanuló lánnyal ellentétben, Lila sosem érezte velem, hogy az apám nem vezérigazgató vagy plasztikai sebész.

Rendben, beismerem, hogy minden harmadik, negyedik mondanóját ki kell szűrnöm, mert olyan dolgokról szeret beszélni, amik engem totál hidegen hagynak: hogy mennyit fizetett a Saksbeli kiárúsításon egy Prada sporttáskáért, vagy milyen tetoválást fog csináltatni, ha legközelebb Kankunba megy.

De ez most felkeltette az érdeklődésemet.

– Oké, Lila! – mondtam. – De mi van Teddel?

Ugyanis az elmúlt évben, mióta a srác végre összeszedte magát és elhívta randizni, másról sem tudott beszélni, csak Tedről. Leszámítva persze a Prada leárazásokat és hátsó fertályának tetoválását.

– Ó, annak már vége – közölte, mialatt a salátaöntetért nyúlt –, Sebastian ma este bulizni visz a Swig-be. Azt mondja, be tud vinni. Rajta van a VIP-listán.

Nem az a tény borzolta fel hátamon a szőrt, hogy ez a férfi – bárki legyen is – állítólag rajta van Manhattan egyik új keletű, exkluzív szórakozóhelyének VIP-listáján. Ne érts félre, Lila gyönyörű lány. Ha egy ismeretlen, jóképű férfi – aki a város legelitebb VIP-listáján szerepel – szemet vethet valakire, az Lila.

A Teddel kapcsolatos dolog ütött szíven. Mert Lila isteníti Tedet. Ők az iskola legtökéletesebb szerelmespárja. Lila olyan, mint egy istennő, Ted pedig sztársportoló... olyan kapcsolat ez, mely a tini mennyországban kötöttet.

Ezért nem stimmelt, amit mondott.

– Lila, hogy mondhatod azt, hogy köztetek vége? – követeltem a választ. – Ti ketten már ősidők óta együtt jártok. – Legalábbis azóta, hogy én szeptemberben a Szent Eligiusba jöttem, és Lila elsőként (és a mai napig egyetlenként) szóba állt velem. – És most hétvégén lesz az évváró bál.

– Tudom – sóhajtott Lila boldogan. – Sebastian kísér majd el.

– Seb...

És akkor már tudtam. Igazán tudtam.

– Lila – mondtam. – Nézz rám!

Lila letekintett rám – alacsony vagyok, de ahogy anyám szokta mondani, füрге is –, és akkor megláttam. Amit már a kezdet kezdetén észre kellett volna vennem, az enyhén fátyolos szemeket, a bugyuta tekintetet... a puha ajkakat – jelek, amiket már oly sok éve ismerek.

Képtelen voltam elhinni. Egy barátomat kapta el. Az egyetlen barátomat.

Nos, mégis mit tehettem volna? Kényelmesen dőltem volna hátra és hagyjam, hadd vigye?

Ezúttal nem.

Az ember azt hinné, egy lány számszeríjjal a kezében, Manhattan legmenőbb helyének táncparkettjén, kiváltana néhány megjegyzést. De ez mégiscsak Manhattan. Amúgy meg, túlságosan is jól érzik magukat az emberek ahhoz, hogy észrevegyenek. Még...

Te jó ég! Ez ő! Képtelen vagyok elhinni, hogy itt látom...

Legalábbis a fiát.

Még annál is jóképűbb, mint gondoltam. Aranyszínű haj, kék szemek, filmcsillagokra jellemző, tökéletes ajkak és vagy egy mérföld szélességű vállak. Ráadásul magas – bár a legtöbb srác az, hozzám képest.

Mégis, ha kicsit is olyan, mint az apja, nos, akkor elkapom. Végre elkapom.

Azt hiszem. Még mindig nem...

Istenem! Megérezte, hogy figyelem. Erre fordul...

Most vagy soha! Felemelem az íjat.

Pápá, Sebastian Drake! Viszlát, mindörökre!

De amint távcsövemben feltűnik fehér pólós teste, hihetetlen dolog történik: pontosan ott, ahova a célkeresztem mutat, meggyíros foltok jelennek meg.

A ravaszt még meg sem húztam.

Az ő fajtája pedig nem vérzik.

– Mi a baj, Sebastian? – terem mellette Lila.

– A francba! Valaki... – látom, ahogy Sebastian a pólóján terjedő skarlátvörös foltról Lilára emeli döbbent, égszínkék szemét – ...meglőtt.

Igaz. Valaki meglőtte.

És az a valaki nem én voltam.

A rejtély pedig nem merül ki ennyiben. Vérzik!

Ez lehetetlen!

Mivel fogalmam sincs, mi mást tehetnék, egy közeli oszlop mögé húzódom, a Vixent pedig a mellkasomhoz szorítom. Muszáj eltűnnöm innen, és ki kell találnom, mi legyen a következő lépésem. Ez egyszerűen nem lehet igaz! Lehetetlen, hogy tévedtem vele kapcsolatban! Utánanézttem. Minden összevág... a tény, hogy itt van Manhattanben... a tény, hogy pont a legjobb barátomat szúrta ki... Lila zavart tekintete... minden.

Minden, kivéve az előbb történeteket.

Én csak álltam ott, és figyeltem őt. Tökéletesen tiszta célpont volt, már majdnem el is lőttem a nyilat. Vagy meg is tettem volna? Vérzik, és ez azt jelenti, hogy ember, nemdebár? Azonban ha ember, és most lőtték mellkason, akkor hogy lehet, hogy még nem esett össze?

Istenem!

A legrosszabb pedig az... hogy meglátott! Majdnem biztosan éreztem vadásztekitetét. Vajon mit fog most csinálni? Utánam jön? Ha igen, akkor az csakis az én hibám lesz. Anyám százszor megmondta, hogy ne tegyek ilyet. Mindig azt papolta, hogy egy vadász sosem megy egyedül.

Miért is nem hallgattam rá?! Mégis, mit gondoltam?

Pont ez a probléma! Egyáltalán nem gondolkodtam. Hagytam, hogy az érzelmeim vezessenek. Nem engedhettem, hogy ugyanaz történjen meg Lilával, ami az anyámmal.

És most megfizetek érte.

Pont, mint anya.

Őrülden próbálom kiverni a fejből a képet, ahogy a rendőrség hajnali négykor becsönget az apámhoz, és felkéri, azonosítsa a hullaházban heverő egyetlen lánya holttestét. A torkom fel lesz szakítva, és ki tudja, még milyen szörnyű sebek borítják majd összetört testemet. És mindezt azért, mert nem maradtam otthon a seggemen, hogy megírjam a házi dolgozatot Mrs. Gregory történelemórájára (téma: Mérsékelt lépések a polgárháború előtt álló Amerikában, kétezer szó, dupla sorközzel, hétfőre), ahogy azt eredetileg terveztem.

A zene vált. Lila kiáltását hallom: – Hova mész?

Istenem! Felém tart.

Azt akarja, hogy tudjam, hogy idejön. Most játszik velem... pontosan úgy, ahogy az apja tette anyámmal, mielőtt... nos, tette vele, amit tett.

Aztán szokatlan hangot hallok. Süvítésfélét, amit aztán egy „A francba!” követ.

Mi a fene folyik itt?

– Sebastian – Lila hangja jókedvűnek tűnik. – Valaki ketchup-pel lődöz téged!

Mi van?! Csak nem azt mondta, hogy... ketchup-pel?

Aztán, amikor óvatosan kilesek az oszlop mögül, hogy megnézzem, mire is gondol Lila, meglátom őt.

Nem Sebastiant. Azt, aki eltalálta.

Alig hiszek a szememnek.

Mit kereshet itt?

ADAM

Ez mind Ted hibája. Ő találta ki, hogy kövessük őket a randijukon. Rákérdeztem, hogy miért.

– Mert a fickó nem frankó – közölte Ted.

De ezt, ami lett, még ő sem sejthette. Előző este Drake a semmi-ből tűnt elő Lila Park sugárúti lakása előtt. Ted még soha nem látta azelőtt. Hogy tudhat bármit is erről a fickóról? Hogy csinálja?

De amikor rákérdeztem, Ted visszakérdezett: – Haver, megnézted már rendesen?

El kell ismernem, Tednél a pont. Ez a pasas tökre úgy néz ki, mint aki egy elegáns katalógus lapjairól lépett elő. Az ember nem bízhat egy ilyen – tökéletes – emberben.

Akkor sem vagyok oda a gondolatért, hogy egy férfit kövessék. Ez nem okés. Még akkor sem, ha – Ted szavaival élve – csak biztosak akarunk lenni benne, hogy Lila nem kerül bajba. Tudom, hogy Drake-nek hála, Lila most már csupán Ted exbarátnője.

Oké, tényleg nem ő a legragyogóbb elme, akit ismerek, de hogy kövessük, amíg ezzel a sráccal randizik?! Súlyosabb időpocsékolásnak tűnt, még annál a kétezer szavas házidogánál is, amit hétfőre kell megírnom amerikai történelemből.

Aztán Ted még azt is felvetette, hogy hozzam magammal a 9 mm-es Berettát. Bár csak vízpisztoly, de élethű másolata az eredetinek, azok használatát pedig ugyanúgy büntetik Manhattanben, mint az eredetiét. Ezért aztán nem is volt túl sok lehetőségem, hogy bejárassam a sajátomat. Amivel persze Ted tökéletesen tisztában van. Biztosra veszem, hogy ezért ismételtette állandóan, hogy mekkora poén lenne eláztatni az ürgét, mert tudta, képtelen leszek ellenállni.

A ketchup az én ötletem volt.

És igen, ez tényleg elég gyerekes.

De mégis, mi mást csinálhatnék péntek este? Ez magasan veri a törít.

Így aztán megmondtam Tednek, hogy benne vagyok, ha én lehetek az, aki meghúzza a ravaszt. Nem volt ellenvetése.

– Csak tudnom kell, ember!

– Mit kell tudnod?

– Hogy milye van ennek a Sebastian gyereknek, ami nekem nincs.

Persze, elárulhattam volna neki. Úgy értem, bárki, aki jobban megnézi magának Drake-et, megértené mi az, ami Tednek nincs. Ted elég jól néz ki meg minden, de nem tartozik a sármos kategóriába.

Inkább meg se mukkantam. Ez a T. gyerek már így is eléggé ki volt bukva. Nagyjából meg is értem, miért. Lila első osztályú csaj. Nagy barna szemek, és nagy... egyéb testrészek.

Inkább nem is gondolom tovább, különben még nővéremnek, Veronicának lenne igaza, aki szerint szexuális tárgyként kezelem a nőket, és inkább kéne úgy tekintenem rájuk, mint jövőbeli partnereimre, akikkel, egy hamarosan elkerülhetetlenül bekövetkező katasztrófát követően fogok a túlélésért küzdeni. (Diplomamunkáját is ebben a témában írja, mivel a fejébe vette, hogy az apokalipszis valamikor a következő évtizedben fog bekövetkezni, büntetésül az ország vallási fanatizmusáért és környezetszennyezéséért, melyek Róma és más, ma már nem létező hatalmak bukását is okozták.)

Hát így esett, hogy T. gyerek és én a Swig-ben kötöttünk ki. Vinnie – Ted nagybátyja – a klub likőrbeszállítója, így gond nélkül jutottunk be – a mások részére kötelező fémdetektor

megkerülésével –, és lőttem meg ketchuppel Sebastian Drake-et a 9 mm-es vízipisztoly Berettámmal. Tudom, hogy otthon lenne a helyem a Mrs. Gregory-féle fogalmazás fölé görnyedve, de egy srácnak is kell egy kis szórakozás, nem igaz?

Az pedig elég szórakoztató látvány volt, ahogy a vörös folt szétterjedt Drake mellkasán.

T. gyerek szabályosan röhögött – először azóta, hogy ma ebéd-időben Lila egy SMS-ben közölte velem, tekintse szabadnak magát az érettségi bál estéjére, mert ő Drake-vel szándékozik menni.

Minden pompásan alakult, egészen addig, amíg észre nem vettem, hogy Drake egy a táncparkett melletti oszlop felé bámul. Ennek pedig nem volt semmi értelme. Az ember azt várná, hogy a ketchup sugarának irányát követve, egyenesen a mi VIP-boksunk (hála Vinnie bácsinak érte) tájékán keresné a támadót. Ekkor szúrta ki, hogy valaki bujkál mögötte. Már mint az oszlop mögött. Nem is akar ki, hanem az az új lány a törióráról, aki csak Lilával áll szóba – Mary.

És egy számszeríj volt nála.

Egy számszeríj!

Hogy az ördögbe hozta be a fémdetektoron át?! Képtelenség, hogy ismeri Vinnie bácsit.

Nem mintha ez most számítana. Az számít, hogy Drake úgy bámulja azt az oszlopot, mintha átlátna rajta. Az a tekintet, amivel figyeli őt, egyszerűen... nos, a lényeg az, hogy nem akarom, hogy abba az irányba nézzen.

– Idióta! – motyogom. Főleg Drake-re értem, de nekem is kijár belőle. Aztán célzok, és újra lövök.

– Ez csak úgy csattant! – kiáltott Ted boldogan. – Láttad ezt? Pont a segge közepébe!

Rendben, ez magára vonja Drake figyelmét. Erre fordul... én pedig azon nyomban megértem, mit értenek lángoló tekintet alatt. Tudjátok, a Stephen King-könyvekben, meg ilyesmikben. Soha nem gondoltam volna, hogy látni fogok ilyet. Drake-nek azonban pont ilyen a tekintete, ahogy minket néz. Szemek, melyek vitathatatlanul lángolnak.

Gyereünk! – szuggerálom Drake-et. – Ez az! Gyere csak ide, Drake! Harcolni akarsz? Sokkal többet tartogatok neked ketchup-nél, kisapám.

Ami nem egészen igaz. Végül azonban ez már nem számít, mert Drake nem jön ide hozzánk.

Ehelyett eltűnik.

Nem úgy értem, hogy megfordul és kisétál a klubból.

Úgy értem, az egyik pillanatban még ott áll, a másikban pedig... egyszerűen eltűnik. Egy másodpercre mintha sűrűbbé válna a szárazjégfüst, és mire kitisztul, Lila már egymagában táncol.

– Fogd! – szólok Tednek, és a kezébe nyomom a Berettát.

– Mi a... – Ted a táncolókat figyeli. – Hova tűnt?

Én már rég elindultam.

– Vidd ki Lilát! – kiáltom vissza. – És várjatok meg odakint!

Ted megvillantja káromkodó tudományát, de fel sem tűnik senkinek. A zene túl hangos, és mindenki baromi jól érzi magát. Mármost ha az nem tűnt fel senkinek, hogy lelőttünk egy srácot ketchuppal töltött vízipisztollyal, majd pár pillanattal később ugyanez a srác szó szerint semmivé foszlott – akkor alig hiszem, hogy Ted „k” betűs szavai meghatják őket.

Odaérek az oszlophoz és lenézek.

Ott van, úgy liheg, mintha maratont futott volna. Úgy szorítja a számszeríjat a mellkasához, mint egy kisgyerek a játék maciját. Az arca olyan fehér, mint a telihold.

– Hé! – szólítom meg gyengéden. Nem akartam megriasztani, de nem jártam sikerrel; majd kiugrik a bugyijából, amint meghallja a hangom, és rémült szemekkel mered rám.

– Hé, nyugi! – mondom. – Elment. Rendben?

– Elment? – A pillantása felkúszik rám. A szeme olyan zöld, mint a májusi Central Park gyepe, de a félelem még nem tűnt el belőle. – Hogy? Mi van?

– Egyszerűen eltűnt – vonom meg a vállam. – Láttam, hogy téged bámul, így meglőttem.

– Mit csináltál?

Látom, hogy a félelem olyan hirtelen tűnik el szemeiből, mint Drake az imént. De Drake-kel ellentétben, valami megmaradt: a düh. Mary örülten mérges.

– Istenem, Adam! – mondja. – Elment az eszed? Van fogalmad róla, ki az a férfi?

– Ja! – felelem. Igaz, ami igaz, Mary nagyon helyes, amikor mérges. Hihetetlen, hogy ezt eddig még nem vettem észre! Bár eddig még nem is láttam mérgesnek. Nem sok dolog van, amin felhúzhatja magát az ember Mrs. Gregory óráján. – Lila új pasija. Egy vesztes. Láttad a gatyáját?

Mary a fejét csóválja.

– Mit keresel itt? – kérdi kissé kábultan.

– Ugyanazt, amit te éppenséggel – mondom, majd ránézek a számszeríjra. – Csak neked sokkal nagyobb tűzerőd van. Ezt honnan szerezted? Legális ez Manhattanben?

– Még te mondod?! – utal a Berettámra.

Megadó mozdulattal emelem fel kezeimet. – Hé, ez csak ke-tchup. A tiédnek a hegyén azonban nem tapadókorongot látok. Ezzel komoly sérülést is okozhatsz...

– Ez a terv – vágja rá Mary.

Hangjából olyannyira árad a gyűlölet – anya állandóan arra buzdít minket Veronicával, hogy a lesújtó pillantások helyett szavakkal fejezzük ki érzéseinket –, hogy azon nyomban megértem. Egyszerűen tudom.

Drake az ő exe.

Meg kell vallanom, emiatt kissé furán érzem magam. Már-mint, kedvelem Maryt. Nagyon okos lány – mindig felkészülten felel, ha Mrs. Gregory felszólítja –, és már a pusztán tény, hogy haloványsága ellenére Lilával barátkozik, mutatja, hogy mennyire nem sznob. A Szent Eligiusba járó lányok figyelemre sem méltatják Lilát, azóta, hogy... telefonról telefonra terjedtek a képek róla meg Tedről. Mindenki láthatta, milyen jól érzik magukat egy belvárosi házibulin – a fürdőszobában.... Nem mint-ha bármi kivetnivaló lenne abban, amit csináltak, már ha engem kérdeztek.

Mégis. Már-már csalódott vagyok. Azt gondoltam, egy olyan lánynak, mint Mary, jobb ízlése van fiúk terén, mint ez a Sebastian Drake.

Ez is bizonyítani látszik Veronica állítását, hogy mindaz, amit nem tudok a lányokról, megtölthetné az East Rivert.

MARY

Ezt egyszerűen nem hiszem el! Itt állok a Swig melletti sikátorban, és azzal az Adam Blummal beszélgetek, aki mögöttem ül Mrs. Gregory óráján. És akkor még nem is említettem Teddy Hancock-ot – ő Adam legjobb barátja.

És Lila exe.

Akit Lila éppen rendíthetetlen buzgalommal vesz semmibe.

Kivettem a kőrísa hegyű nyilat az íjból, és eltettem a táskámba.

Beletörődtem, hogy ma este már nem lesz kivégzés.

Bár legalább azért hálásnak kéne lennem, hogy nem nyiffantam ki.

Ha ez nem Adamnek lenne köszönhető... akkor most nem állnék itt, és nem próbálnék meg elmagyarázni valamit, ami... őszintén szólva eléggé hihetetlen.

– Most komolyan, Mary! – Adam engem figyel sötétbarna szemével. Fura, hogy eddig észre sem vettem, mennyire jóképű. Nem olyan értelemben, mint Sebastian Drake. Adam haja ugyanolyan sötét, mint az enyém, a szeme pedig sötét, nem tengerkék.

Önmagához képest azonban nagyon is jól néz ki, széles vállaival, úszó testalkatával – mellyel két egymást követő évben is segítette a Szent Eligius magániskola úszócsapatát a pillangóúszás döntőjébe – és magasságával. (Olyan magas, hogy a nyakamat jócskán meg kell nyújtanom, ha a szemébe óhajtok nézni, elmélyítve ezzel tulajdon magasságommal szembeni csalódottságomat, ami egyébként 158 cm.) Az átlagosnál jobb tanuló, ráadásul népszerű is, ha figyelembe vesszük az elaléló elsőéves lányok tetemes számát, mikor a folyosón elhalad mellettük (bár úgy tűnik, ezt ő észre sem veszi).

Engem néz – és érdeklődéssel.

– Mi az ábra? – akarja tudni. Felvonja egyik sötét szemöldökét, és még mindig engem fürkészhet. – Azzal tisztában vagyok, miért gyűlöli Ted Drake-et. Ellopta a csaját. De te miért vagy fasírtban vele?

– Magánügy – közlöm vele. Istenem, ez annyira nem profi. Anya ki fog nyírni, ha megtudja.

HA megtudja.

Másrésztől viszont... Adam épp az előbb mentette meg az életemet. Még ha nincs is ezzel tisztában. Drake ott, mindenki szeme láttára, gondolkodás nélkül képes lett volna kibelezni.

Kivéve, ha előtte játszadózni támad kedve. Ami – ismerve az apját – elég valószínű.

Jövök Adamnek. Valami extrával.

De nem hagyhatom, hogy megtudja.

– Mégis, hogy jutottál be? – kíváncsiskodik. – Ne próbáld meg nekem bemesélni, hogy a fémdetektoron keresztül hoztad be ezt a micsodát!

– Hát persze, hogy nem azon keresztül! – mondom. Komolyan, a fiúk néha annyira ostobák. – A tetőablakon át.

– A tetőn?

– Általában ott vannak a tetőablakok – világítok rá.

– Olyan gyerekes vagy! – mondja Lila Tednek. Hangja lágy és elfűlő, bár amit mond, az felkavaró. Nem tehet róla. Drake megbabonázta. – Mégis miben reménykedtél?

– Alig egy napja ismered ezt a fickót, Lila! – Ted a kezét mélyen a zsebébe dugja. Úgy tűnik, szégyelli magát... ugyanakkor dacos is. – Úgy értem, én is bevihettelek volna a klubba, ha ez volt minden vágyad! Miért nem szóltál? Ismered a nagybátyámat!

– Nem az a fontos, hogy milyen klubokba visz el engem Sebastian, Ted! Ez... Ő a lényeg! Ő egyszerűen... tökéletes.

Erősen kell koncentrálnom, nehogy elhányjam magam.

– Senki sem tökéletes, Li! – mondja Ted, mielőtt szólhatnék.

– Sebastian az! – lelkesül be Lila, szeme sötéten csillog a klub bejáratát világító magányos villanykörte fényében. – Annyira gyönyörű... és intelligens... és két lábbal jár a földön... és gyengéd...

Ennyi volt! Eleget hallottam. Többet nem bírok elviselni.

– Fogd be, Lila! – förmedek rá. – Tednek igaza van! Nem is ismered azt az embert! Mert ha ismernéd, sosem mondanád rá, hogy gyengéd!

– Igenis az! – bizonygatja Lila, a szemében lévő csillogás izzani kezd. – Még csak nem is ismered...

Egy pillanattal később – nem vagyok benne biztos, hogyan történt – megragadom a vállait, és erőteljesen rázni kezdem. Kb. 15 centivel magasabb és majd' húsz kilóval nehezebb nálam.

De nem számít. Ebben a pillanatban nem akarok mást, mint egy kis intelligenciát verni belé.

– Elárulta, nem igaz? – Hallom magam, ahogy ordítok vele. – Elmondta neked, hogy mi is ő valójában! Ó, Lila! Te idióta! Te ostoba, ostoba nőszemély!

– Húha! – próbálja Adam lefejtetni a kezem Lila csupasz vállairól. – Ok. Most szépen mindenki lehiggad...

Lila kirántja magát a kezeim közül, majd győzelemittasan felénk fordul.

– Igen! – kiált diadalmas hangon, amit túl jól ismerek. – Mondta, hogy ez lesz! Óva intett az olyan emberektől, mint te, Mary. Olyanoktól, akik nem akarják, nem képesek megérteni, az ő nemesi és ősi származását, amely a királyokéval vetekszik...

– Úristen! – Viszket a tenyerem. Pofon szeretném vágni. Az egyetlen ok, amiért nem teszem meg, hogy Adam elkapja a karom,

mintha csak a gondolataimban olvasna. – Lila, te tudtad? És mégis elmentél vele?

– Természetesen – szipogja. – Ellentétben veled, Mary, én nyitott vagyok! Nincsenek előítéleteim a fajtajával szemben, ahogy neked vannak...

– A fajtajával? A fajtajával? – Ha Adam nem fogna vissza, és nem dűnnyögné a fülembe, hogy nyugodjak meg, akkor azon nyomban rávetném magam, és megpróbálnék egy kis értelmet verni abba az ostoba szőke fejébe. – És azt nem említette véletlenül, hogyan tartja fenn magát az ő fajtája? Hogy mit esznek – vagy helyesebben mondva isznak –, hogy éljenek?

Lila megvetően mér végig. – Igen, elmondta. És szerintem túl nagy hűhót csapsz az egész körül. Csak olyan vért iszik, amit a vérellátóból szerez. Ő nem öl meg senkit...

– Ó, Lila! – Képtelen vagyok felfogni, amit hallok. Vagy mégis, ha figyelembe vesszük, hogy Liláról van szó. Mégis azt reméltem, hogy Ő nem lesz annyira naiv, hogy bedőljön ennek a mesének. – Mind ezt mondja! Már századok óta ezzel etetik a lányokat. „Én nem ölk embert!” Lószart nem!

– Várjunk csak egy percet! – Adam szorítása elernyed a karomon. Sajnálatos, hogy most, amikor már szabadon képen vághatnám Lilát, már egyáltalán nem akarom. Túlságosan undorodom tőle. – Mi folyik itt? – kérdi Adam. – Ki iszik vért? Csak nem Drake-ről beszéltek?

– De igen – felelem tömören.

Adam hitetlenkedve néz le rám, míg Ted a háta mögött füttyent egyet.

– Apám! Tudtam, hogy valami nem stimmel a fazonnal!

– Hagyjátok abba! – kiáltja Lila. – Mindannyian! Nem halljátok magatokat? Van fogalmatok róla, mennyire bigottak vagytok? Igen, Sebastian vámpír, és neki is ugyanúgy joga van a létehez!

– Uh! – szólalok meg. – Figyelembe véve, hogy Ő egy két lábon járó veszedelem az emberiségre nézve, és hogy már évszázadok óta hozzád hasonló ártatlan lányokat eszik... végül is leszögezhetjük... nincs joga létezni!

– Egy pillanat! – Adam továbbra is kételkedve néz. – Vámpír? Ugyan már! Ez lehetetlen! Vámpírok nem léteznek!

– Ó! – Lila hirtelen felé fordul és toporzékolni kezd. – Te még náluk is rosszabb vagy!

– Lila! – szólítom meg, nem figyelve Adamre. – Nem láthatod többé!

– Nem tett semmi rosszat! Meg sem harapott, pedig megkértem rá! Azt mondja, képtelen rá, mert annyira szeret!

– Jóságos ég! – mondom undorodva. – Ez is csak egy hazugság, amivel ámít téged, Lila! Hát nem látod? Mind ezt mondja! Nem szeret téged! Legalábbis nem jobban, mint egy bolha a kutyát, aminek a véréét szívja!

– Én szeretlek! – Ted hangja elcsuklik az „Én”-en. – És te dobtál egy vámpír miatt!?

– Te ezt nem értheted! – Lila hátralibbenti hosszú, szőke haját. – Ő nem bolha, Mary. Sebastian túlságosan is szeret ahhoz, hogy megharapjon. De érzem, hogy rá tudom venni. Mert ő is legalább annyira velem akar maradni örökké, amennyire én vele, érzem. És a holnap este után együtt leszünk mindörökké.

– Mi lesz holnap? – kérdezi Adam.

– Az évszázó bál – felelem esetlenül.

– Úgy van! – csacsogja Lila. – Sebastian elkísér. És habár ő még nem tudja, de holnap megadja, amit kérek. Csak egy kis harapás, és az örök élet vár rám. Ugyan már, srácok! Hát nem király? Ti nem akarnátok örökké élni? Úgy értem, ha lehetőségetek lenne rá!?

– De nem így! – Valami mélyen bennem fájdalmasan sajog. Sajog Liláért, és sajog azokért a lányokért, akiknek a nyomában jár. És azokért is, akik majd őt követik, ha nem teszek valamit.

– Ott találkozol vele? – Szuggerálnom kell magam, hogy rákérdezzek. Nehezemre esik a beszéd, mert leginkább sírni szeretnék.

– Igen – feleli Lila. Tekintete ugyanolyan kifejezéstelen, mint odabent a klubban, vagy ma, az ebédlőben. – Nem tud majd nekem ellenállni. Képtelen lesz nemet mondani, ahogy ott állok majd az új Roberto Cavalli estélyimben, nyakamon pedig megcsillan a telihold ezüstje...

– Azt hiszem, mindjárt kidobom a taccsot! – nyög fel Ted.

– Nem, nem fogod! – mondom. – Most hazaviszed Lilát. Tessék! – Belenyúlok az iskolatáskámba, előhúzok egy fészületet és két palack szenteltvizet, majd a kezébe nyomom őket. – Ha Drake feltűnne – de nem hiszem, hogy fog –, dobd meg ezekkel! Aztán sipirc haza, miután hazavitted Lilát.

Ted a kezébe adott tárgyakat figyeli. – Várj! Ennyi? – kérdezi. – Egyszerűen hagyjuk, hogy megölje?

– Nem öl meg! – javítja ki Lila boldogan. – Átváltoztat! Olyan leszek, mint ő!

– MI nem csinálunk semmit! – felelem. – Ti, srácok, most hazamentek és ezt szépen rám bízátok! Ura vagyok a helyzetnek. Csak legyetek biztosak benne, hogy Lila épségben hazaér. A bálíg nem eshet semmi baja. A gonosz lelkek nem léphetnek be olyan

házba, ahova nem hívták meg őket. – Homlokomat ráncolva nézek Lilára. – Nem hívtad meg magadhoz, ugye?

– Ugyan már! – kapja fel a fejét. – Mintha nem tudnád, milyen dührohamot kapna az apám, ha meglátna egy fiút a szobámban.

– Látjátok? Menjetek haza! Te is! – bólintok Adam felé.

Lilát Ted a karjánál fogva vezeti el. Adam azonban legnagyobb döbbenetemre ott marad, ahol volt, és kezét mélyen a zsebébe dugja.

– Öhm – mondom neki. – Tehetek érted valamit?

– Igen – feleli Adam nyugodtan. – Kezdhetnéd a legelején. Mindent tudni akarok. Mert ha mindaz, amit az imént elmondtál, igaz, akkor nélkülem most nem lennél más, csak egy bazi nagy pacni a klub falán. Így hát, kezd el, kérlek!

ADAM

Ha alig egy-két órával ezelőtt valaki azt mondta volna, hogy az este ott fog érní útban „amerikai-történelem-óra-Mary” tetőtéri otthona felé, akkor... nos, azt gondoltam volna, hogy az illető nem százas.

Pedig pontosan ott találok magam, a Keleti Tizenhetedik utcán. Elhaladunk az álmos ajtónálló mellett (aki egyébként még a szemöldökét sem emeli meg a számszeríj látványára), majd a liftből kilépve egy viktoriánus stílusban berendezett lakásban találok magam. Már amennyire meg tudom ítélni – a bútorok nagyon hasonlítanak azokra, amik az anyám által annyira kedvelt, végtelenül unalmas sorozatokban vannak, melyekben olyan nevű lányok szerepelnek, mint Violet, Hortense vagy más borzadály.

Könyvek vannak mindenütt. Nem papírkötésű Dan Brown-félék, hanem igazi, hatalmas, kemény kötésűek, olyan címeikkel,

mint „*Démonológia a hetedik századi Görögországban*” vagy „*Útmutató a szellemidézéshez*”. Körbenézek, de sehol egy plazma- vagy egy LCD-képernyő. Még egy sima tévé sincs a lakásban.

– A szüleid professzorok vagy valami ilyesmi? – kérdem Maryt, ahogy ledobja az íjat, és a konyha felé veszi az irányt. Odamegy a hűtőhöz, kivesz két doboz kólát, az egyiket felém nyújtja.

– Valami olyasmi – feleli. Ilyen volt egész úton, úgy csinál, mintha a válaszdás fizikai fájdalommal járna.

Nem mintha számítana, ugyanis megmondtam neki, addig nem tágítok, amíg nem mond el mindent. A helyzet az, hogy fogalmam sincs, mit gondoljak az eddigiek alapján. Egyrészt határozottan megkönnyebbültem, hogy tévedtem Drake és Mary kapcsolatát illetően. Másrészt viszont... egy vámpír?

– Gyere! – int Mary, én pedig követem, mert... mégis mi más tehetnék? Lövésem sincs, mit keresek itt. Nem hiszek a vámpírokban. Szerintem Lilát is csak egyszerűen megszedítette egy olyan elvont, grufti bagázs, amelyet az *Esküdt ellenségekben* láttam egyszer.

Bár Mary kérdése – „Akkor mégis mivel magyarázod, hogy képes volt köddé válni a táncparkett kellős közepén?” – kifog rajtam. Vajon hogy csinálta?

De több tucat hasonló kérdés is válaszra vár még. Mint például a legutóbbi: Hogy érhetném el, hogy Mary úgy nézzen rám, ahogy Lila nézett arra a Drake gyerekre?

Az élet csupa talány, ahogy apám szokta mondani, mára már ez is családi szállóige.

Mary végigvezet egy sötét folyosón, ami egy félig nyitott ajtóban végződik. Résén keresztül özönlik a fény. Kopogtat, majd megkérdi: – Apa! Bejöhötünk?

Mogorva hang felel: – Mindenképp...

Én pedig követem Maryt a legkülönösebb szobába, amit életemben láttam. Legalábbis egy Felső East Side-beli tetőtéri apartmanhoz képest.

Ez egy laboratórium. Kémcsövek, mérőedények és lombikok sorakoznak mindenütt. Néhány edény előtt egy fehér hajú, professzor kinézetű férfi álldogál fürdőköpenyben, és épp egy virító zöld színű főzettel pepecsel, ami vastagon ontja magából a füstöt. Az öreg fazon felnéz, majd elmosolyodik, amint Mary belép a szobába, zöld szeme – ami annyira hasonlít a lányáéra – kérdően tekint felém.

– Nos, isten hozott! – szól a férfi. – Látom hazahoztad az egyik barátodat. Nagyon örülök! Már épp azon tűnődtem, hogy mostanság túl sok időt töltesz egymagadban, ifjú hölgy!

– Apa, ő Adam – mutat be Mary. – Mögöttem ül amerikai történelem órán. A szobámba megyünk tanulni.

– Helyes! – mondja az apja. Úgy tűnik, nincs tisztában azzal, hogy a legutolsó dolog, amit egy korombéli fiú éjjel kettőkor egy lány szobájában csinálni akar, az a tanulás. – Csak ne vigyétek túlzásba, gyerekek!

– Nem fogjuk! – mondja Mary. – Gyere, Adam!

– Jó éjt, uram! – köszönök el Mary apjától, aki még kedvesen rám mosolyog, mielőtt visszafordulna a lombikjához.

– Oké – kezdem, mialatt Mary visszafelé vezet a folyosón, ezúttal a szobájába... ami egy lány szobájához képest meglepően puritán. Csak egy nagy ágy, egy komód és egy íróasztal van benne. Veronica szobájával ellentétben itt minden rendezett, semmi sincs elöl, kivéve egy laptopot és egy MP3-lejátszót. Gyorsan meglessem a zenelistáját, míg ő a beépített szekrényben keresgél. Főleg rock,

R&B és némi rap tölti ki. Semmi emo. Hála az égnek! – Mi folyik itt? Mit kotyvaszt az apukád?

– Gyógymódot keres – feleli tompán a szekrény mélyéről.

A díszes perzsaszőnyegen át az ágyához sétálok. Egy bekeretezett kép áll az éjjeliszekrényén. Egy csinos, napfénybe hunyorgó nőt ábrázol. Mary anyukája. Nem tudom, honnan tudom. Csak tudom.

– Mire keresi a gyógymódot? – kérdem. Felveszem a képet, hogy közelebről megnézhessem. Igen, ott vannak. Mary ajkai. Melyek – képtelen voltam nem észrevenni – a végükön felfelé ívelnek. Még akkor is, ha mérges.

– A vámpírságra – feleli. Egy piros ruhával a kezében bukkan elő. Átlátszó védőhuzatban van.

– Huh. Utálok, hogy nekem kell közölnöm veled, Mary, de vámpírok nem léteznek! Sem vámpírság. Vagy bármi hasonló.

– Ó igazán? – Szája széle a szokásosnál is magasabbra húzódik.

– A vámpírokat csak az az alak találta ki. – Nevet rajtam. Nem bánom, vele elnéző vagyok. Jobb, mintha szóba sem állna velem. Amióta csak ismerem, ez a helyzet. – Az, aki a *Drakulát* írta. Nem igaz?

– Nem Bram Stoker alkotta meg a vámpírokat – feleli, és a mosolya eltűnik. – Még Drakulát sem ő találta ki. Ő egy valós történelmi személy, az igazság kedvéért.

– Ja, de olyan volt, aki vért ivott és denevérré változott? Ugyan már!

– A vámpírok léteznek, Adam. – A hangja elhaló. Tetszik, ahogy kimondja a nevemet. Annyira tetszik, hogy észre se veszem, hogy a kezemben lévő fényképre mered. – Ahogy az áldozataik is.

Követem a tekintetét. Majdnem elejtem a képet.

– Mary – jobb most nem jut eszembe. – Az édesanyád...? Ő is... ő is...?

– Életben van. – Elfordul, a ruhát műanyag zsákostul az ágyra dobja. – Már ha életnek lehet azt nevezni. – Olyan, mintha csak magának beszélne.

– Mary... – A hangom megváltozott. Képtelen vagyok elhinni.

Valahogy mégis. Van valami az arckifejezésében, ami egyértelművé teszi számomra, hogy nem hazudik. És még valami, amitől meg legszívesebben magamhoz ölelném. Erre persze Veronica rögtön rávágna, hogy szexista vagyok. Na tessék, újra itt volnánk!

Abbahagyom a szám harapdálását. – Apukád ezért...?

– Ő nem volt mindig ilyen – magyarázza, de nem figyel rám. – Másilyen volt, amikor anya még velünk volt. Hiszi... hisz abban, hogy van rá gyógyszer. – Leül a ruha mellé az ágyra. – Nem képes beletörődni, hogy egyetlen módon kaphatja csak vissza. Csak úgy, ha megölik a vámpírt, aki átváltoztatta.

– Drake – vágom rá. Melléülök az ágyra. Így már van értelme. Azt hiszem.

– Nem – rázza meg a fejét. – Az apja. Aki egyébként az igazi Drakula család egyik leszármazottja. A fia pedig úgy gondolja, a Drake kevésbé kérkedő és modernebb hangzású.

– Akkor... miért Drakula kölykét akartad megölni, ha az apja az, aki... – Képtelen vagyok kimondani. Nem tudom megtenni. Szerencsére, erre nincs is szükség.

Mary összegörnyed. – Ha az egyetlen fia halála sem csalogatja elő a rejtekéből, hogy őt is megölhessem, akkor nem tudom, mi az.

– Nem lenne az kissé... huh! veszélyes? – kérdem. Hihetetlen, hogy itt ülök és ilyesmikről fecsegek. Mondjuk, az is hihetetlen-szám-ba megy, hogy most épp itt ülök „amerikai-történelem-óra-Mary”

szobájában. – Úgy értem, nem ez a Drakula a feje ennek az egésznek?

– De. – A képre néz, amit kettőnk közé tettem. – És ha ő meghal, akkor anya felszabadul végre.

Mary apukájának pedig már nem kellene azon emésztenie magát, hogy megtalálja a vámpírság ellenszerét. De ezt csak gondolom, nem mondom ki hangosan.

– De Drake miért nem ma változtatta át Lilát? – kérdem. Ez is zavar engem többek közt. – Úgy értem, a klubban.

– Mert szeret játszani az étellel – feleli szenvtelenül. – Ugyanúgy, ahogy az apja.

Megborzongok. Nem tehetek róla. Még ha Lila nem is az esetem, azért nem szívesen gondolok rá, mint éjjeli vámpír nasira.

– Nem aggódsz amiatt – próbálom kissé elterelni a témát –, hogy Lila figyelmezteti Drake-et, hogy mi lesben állunk, és így nem jön el? – Direkt használtam többes számot, mert nincs az az ég, hogy hagyjam Maryt egyedül járkalni a pasas nyomában. Biztosra veszem, hogy Veronica ezt is szexista gondolatnak tartaná.

De Veronica nem látta még Mary mosolyát.

– Most viccelsz? – kérdi. Nem hinném, hogy feltűnt neki a többes szám. – Épp abban bízom, hogy elmondja neki. Akkor aztán tutira eljön majd.

Rámeredek. – Mi oka lenne rá?

– Mert ha végez a pusztító lányával, hatalmasat nő a kripta bandájának ázsíója.

– Kripta banda? – pislogok.

– Tudod – hátradobja copfját –, mint az utcai bandák. Csak az élőhalottak között.

– Ó! – Érdekes módon, ennek legalább van értelme. Nem úgy, mint a többinek, amit ma este hallottam. – Apukádat pusztítónak nevezik? – Elég nehéz elképzelni Mary papáját, ahogy a lányához hasonlóan számszeríjat lóbál a kezében.

– Nem. – A mosolya eltűnik. – Az anyukámat. Vagy legalábbis... az volt. Nem csak vámpírokat ölt, hanem mindenféle gonoszt – démonokat, vérfarkasokat, kopogó szellemeket, kísérteteket, warlockokat, dzsinneket, szatírokat, a Lokit, shedukat, vetelákat, titánokat, koboldokat...

– Koboldokat? – kérdem hitetlenkedve.

Mary azonban csak vállat von, és azt mondja: – Ha gonosz volt, anya végzett vele. Érzéke volt hozzá... tehetsége – teszi hozzá halkán. – Nagyon remélem, hogy örököltem!

Némán ülök egy percig. Megvallom, kissé lezsibbasztott az elmúlt pár óra. Számszeríjak és vámpírok és pusztítók? És mi az ördög az a vetela? Nem is vagyok biztos benne, hogy tudni akarom. Nem is! Várjunk csak! Tudom, hogy nem akarom tudni. Motoszkál valami a fejemben, és nem hajlandó abbahagyni.

Az a fura, hogy majdhogynem tetszik.

– Szóval – szemével az enyémet keresi –, most már hiszel nekem?

– Hiszek neked – felelem. Valójában azt nem tudom elhinni, hogy hiszek neki.

– Akkor jó! A legjobb az lenne, ha nem beszélnél erről senki-nek. És most, ha nem haragszol, el kell kezdenem készülődni...

– Pompás! Mondd meg, mit kell tennem!

Arca gondterheltté válik. – Adam – kezdi. Van abban valami örjítő, ahogy az ajkai formálják a nevemet... legszívesebben a karjaimba kapnám, de ugyanakkor erős késztetést érzek, hogy

körbefussam a szobát. – Igazán értékelem az ajánlatodat. Komolyan. De ez túl veszélyes! Ha megölöm Drake-et...

– Amikor megölöd! – javítom ki.

– ...elég nagy lesz az esélye annak, hogy felbukkan az apja – folytatja –, és bosszút akar állni. Talán nem ma este. Talán nem is holnap. De hamarosan. És amikor ez megtörténik, az nagyon... csúnya lesz. Egy rémálom. Olyan lesz, mintha...

– ...eljött volna a világvége – fejezem be a mondatot, de ahogy kimondom a szót, hideg fut végig a hátamon.

– Igen! Pontosan!

– Emiatt ne aggódj! – nyugtatgatom, figyelmen kívül hagyva a hideget a hátamon. – Felkészültem lelkileg.

– Adam – rázza meg a fejét. – Nem érted. Nem vagyok benne biztos, hogy... nos, nem garantálom, hogy meg tudlak védeni. Azt pedig nem hagyhatom, hogy kockáztasd az életed. Nekem ez más... az édesanyám miatt. Te azonban...

Leállítom. – Csak mondd meg, mikor jöjnek érted!

– Hogy mi van?

– Sajnálom – felelem –, de nem hagyhatom, hogy egyedül menj a bálba. Téma lezárva!

Igazán félelmetes lehetett, ahogy kinéztem, vagy ahogy beszéltem, mert ellenkezésre nyílt száját hirtelen becsukja, és csak ennyit mond: – Öhm. Rendben.

Azt azért még hozzát teszi: – A te temetésed! – Csak hogy az övé legyen az utolsó szó.

Ami egyáltalán nem zavar. Az övé lehet az utolsó szó.

Mert már tudom, hogy megtaláltam a jövőbeli partnerem, akivel a hamarosan bekövetkező katasztrófa után fogok küzdeni a túlélésért.

MARY

A zene a szívem ritmusára jár. Érzem, ahogy a basszus dörömből a mellkasomban – bumm, bumm, bumm. Szinte lehetetlen átlátni a vonagló embertömeget, a „füst” és a mennyezetről szerteágazó fényjáték pedig csak nehezíti a dolgot.

De tudom, hogy itt van. Érzem.

Aztán meglátom, a táncparketten verekszi át magát, és felém tart. Kezében egy-egy pohár vérpiros színű folyadék van. Amikor a közvetlen közelembé ér, átnyújtja az egyiket, és azt mondja: – Ne aggódj, nem keverték bele alkoholt! Lecsekkoltam!

Nem felelek. Hálásan kortyolok a puncsba, annak ellenére, hogy kissé túl édes, a torkom azonban annyira száraz.

Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy hibát követek el. Mármost, hogy belekevertem Adamet. De... van benne valami. Nem tudom, mi az. Valami, ami megkülönbözteti az iskola hülye izomagyaitól. Talán az a mód, ahogy megmentett a klubban, mikor elveszítettem az önuralmam. A mód, ahogy meglötte Sebastian Drake-et – a gonosz ivadékát – egy ketchuppal töltött vízipisztollyal.

Vagy talán az, hogy olyan rendes volt az apámmal – nem kezdett poénkodni rajta, hogy úgy néz ki, mint a Doki a *Vissza a jövőbe* című filmből. Ráadásul uramnak szólította. A mód, ahogy felemelte az édesanyám fotóját, majd a döbbenet, ami kiült az arcára, mikor elmeséltem, mi történt vele...

Vagy talán mégis az, ahogyan este háromnegyed nyolckor megjelent nálunk, öltönyben és piszkosul jóképűen. Még vörös rózsás karszalagot is hozott nekem... pedig kevesebb, mint huszonnégy órával ezelőtt még azt sem tudta, hogy jönni fog a bálba (hasznos, ha a bejáratnál is árusítanak jegyeket). Nos, igen. Apa borzasztóan

izgatott volt, és most az egyszer úgy viselkedett, mint egy átlagos szülő. Fényképeket készített rólunk: – Édesanyádnak, hogy ő is lássa, ha már jobban lesz – mondogatta, majd megpróbált egy húszdolláros bankjegyet csúsztatni Adam zsebébe, mondván: – A tánc után vidd el Maryt fagyizni!

Őszintén megvallva, ez ráébresztett arra, hogy mennyivel jobban szeretem, ha ki sem mozdul a laborból.

Mégis. Tudtam, hogy hibát követek el azzal, hogy nem küldtem el Adamet abban a minutában. Ez nem amatőröknek való meló.

Ez... Ez egyszerűen... lélegzetelállító. Mármint, ahogy a bálterem kinéz. Csak hápogtam, amikor Adam karján beléptem a terembe. (Az ő ötlete volt. Azért, hogy hétköznapi pár benyomását keltsük, arra az esetre, ha Drake már itt lenne és figyelne.) A Szent Eligius magániskola évváróball-bizottsága ugyancsak kitett magáért az idén. Már önmagában az is ütős, hogy a Waldorf–Astoria négyszintes nagy báltermét sikerült biztosítani helyszínül, de hogy még csillogó, romantikus csodavilággá is sikerült azt varázsolniuk!? Varázslatos! Csak abban reménykedem, hogy a szalagcsokrok és a transzparenszek tűzállóak. Utálom, ha lángra lobbannának, miután szíven döftem Drake-et egy karóval.

– Szóval... – szólal meg Adam, ahogy ott állunk csendben a táncparkett szélén, és iszogatjuk a puncsunkat (ami őszintén megvallva, kezd egy kissé kényelmetlenné válni). – Mégis hogy csináljuk? Nem látom sehohol a számszeríjad!

– Csak egy karóra lesz szükségem – magyarázom, majd estélyi ruhám combközépig érő kivágásán keresztül megvillantom neki a lábamat, amelyre egy kézzel faragott kőrísa darabot erősítettem

anyám régi, combra erősíthető pisztolytáskájának segítségével. – Nem bonyolítom túl a dolgokat.

– Ó! – hördül fel Adam, ahogy a torkán akad a puncs. – Oké.

Feltűnik, hogy le nem veszi a tekintetét a combom belső részéről. Vonakodva ejtem vissza a szoknyám. Szöveget üt a fejembe – most először –, hogy Adam talán nem csupán azért csinálja ezt az egészet, hogy legjobb barátja barátnőjét magához térítse egy vérszívó bűvöletéből.

Egyáltalán... lehetséges ez? Ő mégiscsak Adam Blum. Én meg csak az új csaj vagyok. Kedvel engem, az biztos, de nem tetszem neki. Az nem lehet! Valószínűleg alig tíz percig maradok még életben. Hacsak nem történik hirtelen valami, ami megérezésem szerrint úton van.

Pirulva nézem az előttünk pörgő párokat. Mrs. Gregory, az amerikai történelem tanárunk az egyik gardedám. Körbesétálva próbálja féken tartani a randijukat kiélvező lányokat. Ezzel az erővel a hold növekvését is megpróbálhatná visszatartani.

– Talán az lenne a legjobb, ha lefoglalnád Lilát valamivel – mondom, és remélem, hogy nem tűnik fel neki lángoló arcom, amely mostanra már nagyon hasonlít a ruhám színére –, amíg én elvégzem a munkát. Még a végén közénk vetné magát, hogy megvédje, azt pedig nem engedhetjük meg.

– Ezért rángattam el Tedet – jelenti ki, majd fejével a közeli asztalnál üldögélő Teddy Hancock felé int, aki unott arccal néz a táncparkett felé. Szemmel láthatóan kissé szét van csúszva. Hozzánk hasonlóan ő is Lila és partnere felbukkanására vár.

– Akkor sem akarom – mondom –, hogy a közelemben légy, amikor... tudod.

– Ezt már kismillió alkalommal tudtomra adtad – morogja. – Tisztában vagyok vele, hogy tudsz vigyázni magadra, Mary. Nyomatékosan kihangsúlyoztad többször is.

Kissé megrezzenek. Nem érzi itt jól magát. Ez biztos.

És akkor mi van? Nem kértem, hogy jöjjön el velem. Ő hívta meg saját magát. Ez amúgy sem randi, ez kivégzés. Már az elejétől tudta. Ő az, aki változtat a szabályokon, nem én... Mégis kit akarok átverni? ...Én nem randizhatok. Nekem küldetésem van! Én vagyok a pusztító lánya. Nekem...

– Akarsz táncolni? – riaszt fel Adam a kérdéssel.

– Ó! – kiáltok kissé meglepetten. – Szeretnék. De nekem most...

– Nagyszerű! – feleli, majd a karját nyújtja, és a táncparketre vezet. Annyira megrökönyödtem, hogy képtelen vagyok ellenkezni. Oké, rendben. Miután véget ért az első sokk, azon kapom magam, hogy már nem is akarom megállítani. Megdöbbenek, ahogy ráébredek... hogy milyen jó érzés Adam karjaiba simulni. Nagyon is jó érzés. Biztonságot áraszt. Melegséget sugároz. Úgy érzem, mintha... már majdnem úgy érzem magam, mintha én is normális lennék, a változatosság kedvéért.

Nem az új csaj. Nem a pusztító lánya. Csak... én. Mary.

Olyan érzés ez, amihez hamar hozzá tudnék szokni.

– Mary! – szólít meg Adam. Annyival magasabb nálam, hogy lehelete lágyan borzolja feltűzött hajam kikandikáló tincseit. Nem bánom a dolgot, lehelete nagyon jó illatú.

Álmodozva nézek fel rá. Képtelen vagyok felfogni, hogy nem vettem eddig – úgy igazán – észre, hogy ennyire jóképű. Úgy értem, a tegnap este előttig. Vagy talán mégis feltűnt, csak soha nem tudatosodott bennem, hisz mégis mit akarhat egy olyan srác, mint

ő, egy olyan lánytól, mint én? Még egymillió év alatt sem jutott volna eszembe, hogy az évváró bálon Adam Blummal fogok megjelenni... Rendben! Tiszttában vagyok vele, hogy csak azért hívott el, mert együtt érez velem az édesanyám miatt, hogy vámpír lett meg minden. Mégis...

– Hmmm? – mosolyogva nézek fel rá.

– Uh! – Mintha kényelmetlenül érezné magát valamiért. – Azon tűnődtem, hogy ha... ennek vége lesz, és Drake hamuvá porladt, és Lila és Ted újra együtt lesznek, akkor esetleg... talán...

Istenem! Mi folyik itt? Csak nem... csak nem akar randira hívni? Egy igazi randira?! Egy olyanra, ami nem foglal magába hegyes fogú célpontokat?

Nem. Ez nem történik meg. Ez csak egy álom vagy valami hasonló. Egy pillanat, és máris felébredek, ez az egész pedig semmivé foszlik. Mert hogy történhetne ez meg? Nem merek levegőt venni, hisz ha megteszem, az biztosan véget vet a varázsnak...

– Igen, Adam? – kérdem.

– Nos – kerüli a tekintetem –, hogy esetleg lenne kedved, tudod, lógni velem...

– Elnézést! – A mély hang, ami félbeszakítja Adamet, nagyon is ismerősnek tűnik. – Lekérhetem a hölgyet?

Csalódottan hunyom be a szemem. Nem tudom elhinni! Sosem fogok olyan sráccal járni, aki ennyivel magasabb súlycsoportba tartozik, mint én. Soha. Soha. Soha. Nyomi maradok – hozzám hasonló csodabogarak végterméke – egész hátralévő életemben. Először is, miért akarna egy olyan fiú, mint Adam Blum, randizni velem? Egy vámpír és egy örült professzor gyermekével? Nézzünk szembe a tényekkel! Ez nem fog megtörténni.

Pedig már megvolt! Majdnem megvolt!

– Na, ide figyelj! – Megfordulok, és egyenesen Sebastian Drake-
kel találok szemben magam, akinek kék szemei egy pillanatra tág-
ra nyílnak, látva az enyémben tomboló tüzet. – Mégis mit kép-
zelsz, hogy itt rontod a levegőt...

A hangom azonban elakad. Hirtelen csak azokat a szemeket lá-
tom és semmi mást... azokat a hipnotikus kék szemeket, amikben
képes lennék elmerülni, és életem végéig hagynám, hogy azok a
lány, meleg hullámok cirógassanak...

Igaz, hogy ő nem Adam Blum. De ő úgy néz rám, mint aki
tökéletesen tisztában van ezzel, és borzasztóan sajnálja a dolgot,
és bármit megtenne, hogy engem elbűvöljön... Vagy még többet
annál: hogy elvarázsoljon...

A következő pillanatban pedig azon kapom magam, hogy
Sebastian Drake gyengéden – kimondhatatlanul gyengéden – ka-
ronfogva vezet le a táncparketról, egyenesen egy tucat erkélyajtó
felé, amelyek a holdsütötte kertbe vezetnek... pontosan egy olyan
helyre, ahová álmodban vezet egy erdélyi gróf sarja.

– Annyira örülök, hogy végre találkoztunk! – beszél hozzám
Sebastian, tollpiheként cirógató hangján. Minden és mindenki,
akik mellett elhaladunk – más párok, Adam, a döbrent Lila, aki
féltékenyen néz utánunk, Ted, aki őt nézi féltékenyen, még a sza-
lagcsokrok és a transzparensék is – elolvadnak, míg már úgy tű-
nik, hogy nincs más a világon, csak én, a holdsütötte kert, ahol
hirtelen találok magam és Sebastian Drake.

Aki felém nyúl és kisimít egy tincset az arcomból.

Egy ködös pillanatra felrémlik, hogy félnem kéne tőle... sőt,
gyűlölöm kéne. Csak nem értem, miért. Hogy gyűlölhetnék va-
lakit, aki ennyire jóképű, ennyire édes és ennyire gyengéd, mint ő?
Azt akarja, hogy jobban érezzem magam. Segíteni akar.

– Látod? – kérdi, majd a kezemet gyengéden az ajkához emeli.
– Nem is vagyok annyira rémisztő! Valójában pont olyan vagyok, mint te. Utóda egy – mondjuk ki nyíltan – végtelenül félelmetes személynek, aki a helyét keresi a világban. Mindkettőnknek megvan a maga keresztje, nem igaz, Mary? Egyébként édesanyád üdvözlő!

– Az... az édesanyám? – Elmémet legalább olyan sűrű köd leperte el, mint a kertet, ahol állunk. Míg sikerül magam elé képzelni édesanyám arcát, addig egyszerűen nem fér a fejembe, honnan ismerheti őt Sebastian Drake.

– Igen – feleli Sebastian. Ajka mostanra már elhagyta a kézfejemet, és egyenesen a könyökhajlatom felé tart. Folyékony tűzként simítja a bőröm. – Hiányzol neki. Nem érti, miért nem csatlokozol hozzá. Annyira boldog... nem ismeri a betegséget... vagy az öregedés kegyetlenségét... vagy a szívszorító magányt. – Szája mostanra már a vállamhoz ért. Alig kapok levegőt. De jó értelemben. – Szépség és szerelem veszi körül... te is ott lehetnél, Mary! – Ajkai a kulcsontomnál kalandoznak. Lehelete édesen meleg, amitől a gerincem egyszerűen összecszik. Ami nem baj, mert egyik karját szorosan a derekam köré fonta, és megtart engem. Testem pedig készségesen dől hátra, hogy szabaddá tegye csupasz nyakamat.

– Mary – suttogja a nyakamnak.

Olyan nyugalom száll rám, olyan béke – amelyet már évek óta nem éreztem, mióta anya elment –, hogy szemhéjaim lecsukódnak.

A következő pillanatban pedig valami hideget és nedveset érzek a nyakamnak csapódni.

– Au! – kiáltok, kinyitom a szemem, a kezemmel pedig a nyakamhoz kapok... aztán az ujjaimat a szemem elé emelem, és valami színtelen anyagot látok rajtuk végigcsorogni.

– Ó, jaj! – sajnálkozik Adam, pár méterre tőlem, kinyújtott kezében a 9 mm-es Beretta vízípisztollyal, melynek csövét egyenesen felém irányítja. – Elhibáztam!

Egy pillanattal később hörögve kapkodok levegő után, ahogy tömény füstöt érzek közvetlen a fejem mellől terjengeni. Köhögve távolgok el attól a férfitől, aki pár perce még oly gyengéden tartott a karjaiban, most pedig saját, parázsló mellkasát markolássza.

– Mi... – Sebastian Drake levegő után kap, és hevesen ütögetni kezdi a mellkasából előtörő lángokat. – Mi ez?

– Csak egy kis szenteltvíz, haver – feleli Adam, és tovább spricceli Drake mellkasa felé a vizet. – Teljességgel ártalmatlan, feltéve hogy nem tartozol az élőhalottak közé. Pechedre öregem, úgy tűnik, mégis.

A következő pillanatban már tökéletesen önmagam vagyok, és a szoknyám alatti karó után nyúlok.

– Sebastian Drake! – sziszegem, míg ő a fájdalomtól ordítva esik térdre előttem. – Ezt az anyámért kapod!

Kíméletlenül vágom bele a kézzel faragott kőriskarót arra a helyre, ahol a szíve lenne.

Ha valaha is lett volna neki.



– Ted! – hallom Lila mézédés hangját. Barátja egy műanyag padon végignyúlva pihenteti a fejét az ölében.

– Tessék – szól Ted, ahogy imádotdjára feltekint.

– Ja, nem neked szóltam! – mondja Lila. – Úgy értem, ezt fogom legközelebb magamra tetováltatni, amikor Kankunban járok. A hátam és a csípőm közti részre. Azt a szót, hogy Ted. És akkor mindenki tudni fogja, hogy hozzád tartozom.

– Ó, édesem! – feleli Ted, és lehúzza magához a fejét, hogy a nyelvét a szájába dughassa.

– Édes Istenem! – kiáltok, majd gyorsan elfordulok.

– Tudom! – Adam az előbb gurított végig a diszkófényektől villogó pályán egy tizenkét font súlyú, foszforeszkáló bowlinggolyót. – Majdhogynem jobban bírtam őt, amikor Drake varázsa alatt állt. De mégiscsak jobb ez így. Ted kevesebb kárt okoz, mint Sebastian. Egyébként strike-ot gurítottam. Gondoltam szólok, hátha kihagytad. – Lehuppan mellém a padra, majd a fejünk fölött égő lámpa fényében letekint a pontozólapra.

– Ebben nincs semmi kihívás! Simán nyerek!

– Ne légy tahó! – felelem. Bár őszintén megvallva, van oka a kérdésre. És ezt nem csak a sötétben bowlingozásra értem.

– Árudd el! – kezdem, míg ő odanyúl, hogy kioldja a csokornyakkendőjét. Még a bowlingcentrum különös fényében is (ahol a bál extra eseményeit és egy kilencdolláros taxiutat követően meghúztuk magunkat) határtalanul jól néz ki. – Honnan szerezted a szenteltvizet?

– Tednek egy csomót adtál belőle – néz le rám meglepetten. – Nem emlékszel?

– De hogy jutott eszedbe a vízipisztolyba tölteni? – sürgetem. A bálban törtétek miatt még mindig kavarnak a fejemben a gondolatok. Az éjjeli bowlingozós buli, meg minden. De mégsem veszi fel a versenyt egy kétszáz éves vámpír kivégzésével. Olyan kár, hogy a kertben porladt hamuvá, ahol csak én és Adam nézhettük végig! Tutira minket választottak volna meg Báلكirálynak és Báلكirálynőnek Ted és Lila helyett, akiknek a fején még mindig ott virít a folytonos smárolástól félrecsúszott korona.

– Nem tudom, Mare – feleli, míg bejegyzi a pontszámát. – Jó ötletnek tűnt.

Mare. Még soha senki sem hívott Mare-nek ezelőtt.

– De mégis, honnan tudtad? – kérdem. – Úgy értem, hogy Drake engem... szóval érted! Miből tudtad, hogy nem csupán tettem? Hogy a biztonság hamis illúziójába ringassam?!

– Úgy érted, azt leszámítva, hogy épp készült megharapni a nyakadat? – kérdi, megemelve egyik sötét szemöldökét. – És hogy te az égvilágon semmit sem tettél, hogy megállítsd? Hát, ebből eléggé világosnak tűnt számomra, hogy mi történik.

– Kitéptem volna magam a karjaiból – biztosítom, olyan meggyőződéssel, amit valójában nem érzek –, amint megérezem a fogát.

– Nem hinném! – Most már vigyorogva néz le rám, és arcát a pontozóasztal egyetlen lámpája világítja meg csupán. A bowling-pálya többi részét teljes sötétség fedi, leszámítva a hátborzongatóan foszforeszkáló bábukat és golyókat. – Nem lettél volna rá képes! Ismerd be, Mary! Szükséged volt rám!

Arca olyan közel van hozzám, sokkal közelebb, mint Sebastian Drake-é valaha! Az ő szemeiben nem elmerülni akarok, hanem pusztán láttuktól is elolvadok. A szívem kihagy.

– Ja! – Képtelen vagyok a tekintetemnek parancsolni, ahogy továbbvándorol az ajkaira. – Úgy valahogy!

– Jó csapat vagyunk! – Nem tudom nem észrevenni, hogy az ő pillantása sem jár messze az én ajkaimtól. – Te nem így gondold? Főleg, ha figyelembe vesszük a közelgő apokalipszist, ami elkezdődik, ha Drake apjának tudomására jut, mit tettünk ma este.

– Tényleg! – kiáltom. – Ó, Adam! Nem csak engem fog üldözni. Rád is vadászik majd!

– Tudod – a tekintete az ajkamról mostanra már lejjebb vándorolt –, nagyon bírom ezt a ruhát! Remekül passzol a bowlingcipőhöz.

– Adam! Ez most véresen komoly! Dracula bármelyik pillanatban idejöhet Manhattanbe, mi pedig bowlingozásra vesztegetjük a drága időt! El kell kezdenünk felkészülni! Ellentámadásba kell lendülnünk! Meg kell...

– Mary! Dracula várhat!

– De...

– Mary! Fogd be! – Én pedig megteszem. Mert túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy a csók viszonzásán kívül bármi mást csináljak.

Amúgy meg, igaza van. Dracula várhat!

LAUREN MYRACLE

A virágcsokor

Olvasók, figyelem! Az alábbi történetet W. W. Jacobs könyve, a The Monkey's Paw (A Majommancs) ihlette, amit 1902-ben adtak ki először, és tinédzserkoromban annyira megijesztett, hogy majd' összepisiltem magam. Vigyázzatok, mit kívántok!

Lauren Myracle

Viharos szél ostromolta Madame Zanzibar házát, egy meglazult ereszcsonna megadóan verte a homlokzat deszkáit. Az ég besötétedett, bár még csak négy óra volt. A rikítóan kidekorált váróteremben három, harsány színű kendővel letakart asztali lámpa ontotta fényét. A rubin színű kendő beragyogta Yun Sun kerek arcát, míg kékes-bíbor hullafoltokat festett Will arcára.

– Úgy nézel ki, mint aki épp most támadt fel a sírból – közöltem vele.

– Frankie! – sziszegett rám Yun Sun. Fejét Madame Z. irodájának ajtaja felé kapta, gondolom, attól való félelmében, hogy ha meghallja, megsértődik. Egy piros műanyag majom lógott az ajtógombról, jelezvén, hogy Madame Z. ügyféllel van. Mi voltunk a soron következők.

Will szemei kifejezéstelenné váltak.

– Zombi vagyok! – nyögte. Kinyújtotta felénk a karjait. – Adjátok nekem a szívetek és a májaitok!

– Jaj, ne! A zombi átvette a mi Willünk felett a hatalmat! – ragadtam meg Yun Sun karját. – Gyorsan! Add oda neki a szíved és a májad, hátha az enyémet békén hagyja!

Yun Sun kirántotta a karját.

– Nem vicces! – közölte félig nyivákoló, félig fenyegető hangnemben. – Ha nem leszel kedves hozzám, elhúzok innen!

– Ne legyél már ilyen hülye liba! – mondtam neki.

– Szedem a vastag csülkeimet és kisétálok innen. Csak figyelj!

Yun Sun határozott meggyőződése volt, hogy hájas a combja, pusztán azért, mert az extra szűk estélyi ruháját ki kellett egy kisé engedni. Neki legalább volt báli ruhája. Meg tuti esélye, hogy viselje.

– Beee – feleltem. Morgolódása veszélyeztette a tervünket, pedig az volt az egyetlen ok, amiért idejöttünk. A bál estéje már vésszesen közeledett, nekem pedig nem állt szándékomban odahaza penészedni, míg a többiek glitteresőben és tízcentis túsarkokon rázzák magukat. Eltökéltem, hogy nem így lesz, különösen mióta minden porcikámban éreztem, hogy Will meg akar hívni a bálba. Csak egy kis bátorításra volt szüksége.

Halkabbra vettem a hangom, és mosolyt bővöltem az arcomra, hogy úgy tűnjön Willnek, mintha csak lányos dologról fecsegnék.

– Ezt ketten találtuk ki, Yun Sun, emlékszel?

– Nem Frankie, ez a te ötleted volt! – felelte. És egyáltalán nem vette a fáradságot, hogy lehalkítsa magát. – Nekem már van kísérom a bálra, még akkor is, ha éppenséggel szörnyethal a combjaim láttán. Te vagy az, aki hisz a hegyeket is megmozgató csodában!

– Yun Sun! – gyorsan Willre pillantok. Rákvörös az arca. *Rossz Yun Sun! Csak úgy kitálatni!? Rossz, rossz, megátalkodott lány!*

– Aú! – jajdult fel Yun Sun. Mert megütöttem.

– Nagyon pipa vagyok rád!

– Elég a beszariságból! Nem azt akard, hogy elhívjon? – kérdezte Yun Sun.

– Aú!

– Öhm. Skacok! – szólalt meg Will. Idegességében fel-le szaladgált az ádámcsutkája. Imádnivaló! Habár, húha! Eléggé undorító látvány. Eszembe jutott róla a vízzel teli lavórból való almavadász, innentől pedig már csak egy lépés volt az almacsutkát oda-képzelné a torkára. De Willnek figyelemre méltó ádámcsutkája volt, így amikor az le-fel mozgott, valóban imádnivaló volt.

– Megütött! – árulkodott Yun Sun.

– Megérdemelte! – vágtam vissza. De nem akartam, hogy ebben a mederben folyjon tovább a beszélgetés, mert már így is elég leleplező volt. Így aztán megpaskoltam a barátnőm vaskosságától távol álló combját. – De nem számít. Megbocsátok! Most pedig húzz bőrt a fogadra!

Amit Yun Sun egyszerűen képtelen megérteni, hogy nem kell mindent hangosan kimondani. Igen, valóban azt akartam, hogy Will elhívjon a bálba, még hozzá mihamarabb, mivel a „Szerelmesek tavaszá”-ig csupán két hét volt hátra. Oké, a bál neve béna, de a tavasz mégiscsak a szerelmeseké. Ez kétségtelen tény. Ahogy az is, hogy Will lesz az én örök társam, már ha képes lesz levetközni a határtalan féltékenységét és lép végre. Elég volt a baráti vállon veregetésekből, a viháncolásokból és a csiklandozós bunyókból! Elég volt az egymásba kapaszkodásokból és a sikkantásokból, amiket a DVD-kölcsönzőből szerzett *Testrablókra* vagy *A hegyről jönnek!*-re

kellett fognom. Miért nem látja Will, hogy én vagyok az, akit el kell hívnia?

A múlt hétvégén már majdnem kibökte, ebben kilencvenkilenc és fél százalékgig biztos voltam. A *Micsoda nő*t néztük éppen, egy túlfűtött romantikus filmet, ami sosem okoz csalódást. Yun Sun kiment a konyhába egy kis nassolnivalóért, mi pedig kettesben maradtunk.

– Öhm, Frankie? – kezdte Will, míg lábfejevel idegesen dobogott, öklei megfeszültek. – Kérdezhetek valamit?

Még egy féleszű is hamar megértette volna, mi következik, mert ha csak a tévét akarta volna felhangosíttatni, akkor csak ennyit mond: „Hé Franks, adj rá egy kis kakaót!” Hétköznapi módon. Egyenesen. Nem lett volna jele felkészülésnek. De mivel szemmel láthatóan vívódott... mégis mi mást akart volna kérdezni, mint: „Eljössz velem a bálba?” Mennyei örömök vártak rám, csupán karnyújtásnyira tőlem.

Végül elcsesztem. Kézzelfogható idegessége magával sodort engem is, így ahelyett, hogy türelmesen hagytam volna kibontakozni, idegesen témát váltottam. MERT EGY RAKÁS SZERENCSÉTTLENSÉG VAGYOK!

– Látod? Így kell ezt csinálni! – mutattam a tévére. Richard Gere épp a fehér paripán vágatott, ami valójában egy limó volt – Julia Roberts kastélya felé –, ami valójában egy lepukkant háromszintes társasház volt. Richard Gere kimászott a napfénytetőn, majd feltornázta magát a tűzlétrán, mindezt azért, hogy elnyerje az imádott hölgy szívét.

– Nem olyan tutyimutyi: „Szerintem helyes vagy” halandzsával. – Összevissza hadováltam, ez világos. – Itt tettekről beszélünk, bébi. A nagy szerelmi gesztusról.

Will habogott. Aztán csak ennyit mondott: – Ó! – Végül riadt bocsiszemekkel pislogott Richard Gere-re, mint aki azt gondolja, ő aztán sosem lesz képes ezzel az alakkal felvenni a versenyt.

Meredten bámultam a tévére, tudván, hogy épp abban a pillanatban baltáztam el a sóvárogva várt báli estémet. Köszönet ezért saját ostobaságomnak. Pedig nem is érdekelt a szerelmi gesztus. Engem csak Will érdekelt. De a brillírozásomnak hála, visszahúzódtam a csigaházába. A színtiszta valóság az, hogy én még nála is nagyobb nyuszi voltam.

Legyen elég ennyi arról, hogy mi okból voltunk itt Madame Zanzibarnál. Szépen megmondja majd a jövőnket, és – hacsak nem sarlatánnal van dolgunk – megerősíti a nyilvánvalót: Willt és engem az isten is egymásnak teremtett. Ha hangosan kimondják, akkor Will is összeszedi magát, nekiveselkedik megint. El fog hívni a bálba, én pedig hagyom, hogy tegye a maga módján, még ha bele is halok.

A műanyag majom megrándult az iroda ajtógombján.

– Nézzétek, megmozdult! – súgtam.

– Óóó – felelte Will.

Egy hófehér hajú fekete férfi csoszogott ki az irodából. Fogatlan szája körül aszalt szilvaként gyűrődött össze a bőr.

– Gyerekek! – szólt, és megemelte kalapját.

Will felállt, és kinyitotta a bejárati ajtót, mert ő egy ilyen rendes fazon. A szél becsapott az ajtón, az öregember pedig majdnem hanyatt vágódott, de Will megtámasztotta.

– Húha! – kiáltott Will.

– Köszönöm, fiam! – felelte az idős férfi. Kissé pöszén jöttek a szavak. – Úgy vélem, legjobb lesz, ha hazaspurizok, még mielőtt a vihar beleerősít!

– Szerintem már megtette! – felelte Will. A felhajtón túli fák recsegték és ropogtak.

– Ez az aprócska fuvallat? – mondta az öreg. – Á, ez még csak egy kisbaba, aki most ébredt és enni kér. Jegyezd meg, fiam, erősebb lesz, még mielőtt leszáll az éj! – Ránk hunyorított. – Nektek nem otthon lenne a helyetek a biztonságos melegben?

Nehéz sértésnek venni, ha egy fogatlan idős ember „gyerekeknek” szólít minket. De ez már a második alkalom volt húsz másodpercen belül!

– Harmadikos középiskolások vagyunk – mondtam. – Tudunk magunkra vigyázni.

Nevetése száraz falevelek zizegésére emlékeztetett.

– Ahogy akarjátok! – felelte. – Ti biztos jobban tudjátok! – Kislattogott a tornácra, Will intett neki, majd becsukta az ajtót.

– Vén bolond! – hallatszott a hátunk mögül. Megfordultunk. Madame Zanzibar állt az irodaajtóban. Pink színű Juicy Couture tréningnadrágot és ugyanolyan színű dögös felsőt viselt, amit egész a kulcscsontjáig cipzárzott fel. Mellei kerekdedsége, keménysége és meglepő csintalansága hamar elárulta, hogy nem visel melltartót. A rúzsa virító narancsszínű volt, melyhez jól passzolt hasonló színű körömlakkja, de még a cigaretta vége is, amit két ujjá közt tartott.

– Akkor most bemegyünk, vagy inkább itt kint akartok maradni? – kérdezte hármunktól. – Leplezzük le a jövőt, vagy hagyjuk inkább homályban?

Felemelkedtem a székről, és magammal rángattam Yun Sunt is. Will követett minket. Madame Z. bevezetett minket az irodájába, ahol mindhárman bezúfolódtunk az egyetlen fotelbe. Will hamar felismerte, hogy ez így nem fog működni, így leereszkedett

a padlóra. Fészkelődni kezdtem, hogy Yun Sun több helyet engedjen át nekem.

– Látod? Két nagy sonka! – utalt a combjára.

– Csússz már odébb! – utasítottam.

– És most... – kezdte Madame Z. Elhaladt előttünk, és leült az asztal mögötti székre. Beleszívott a cigijébe, majd megkérdezte: – Miért vagytok itt?

Az ajkamba haraptam. Hol is kezdjem?

– Maga médium, nem?

Madame Z. füstfelhőt eregetett: – Sherlockom! Csak nem az *Aranyoldalak*ban megjelent hirdetés vezetett rá?

Elpirultam, ugyanakkor meg is borzongtam. A kérdésem rögtön a téma közepébe vágna. Mi van, ha nem szereti a kérdéseket? Amúgy meg, ha valóban médium, nem kéne máris tisztában lennie azzal, hogy miért vagyok itt?

– Hú... rendben. Persze, mindegy. Szóval, azon tanakodtam...

– Igen? Ki vele!

Összeszedtem minden bátorságomat.

– Nos... azon tanakodtam, hogy talán egy bizonyos ember, egy bizonyos kérdést akar feltenni nekem. – Szándékosan nem néztem Willre, de éreztem, ahogy meglepetség sugárzik belőle. Erre nem számított.

Madame Z. a halántékához nyomta két ujját, a szemei üvegesé váltak.

– Aha – mondta. – Hmm, hmm. Nem látom tisztán. Szenvedélyt látok, igen... – Yun Sun felvihogott; Will hangosan nyelt egyet –, de van ott még valami más is... hogy is mondjam? Komplikációs tényező.

Istenem, kösz, Madame Z.! – gondoltam. Nem áshatnánk kissé mélyebbre? Adjon valami támpontot, amin elindulhatunk!

– De a srác... mármint az illető... engedni fog a szenvedélyének? – Összeszűkül a gyomrom ellenére magabiztosnak tűntem.

– Lépni fog vagy sem... ez a kérdés? – kérdezte Madame Z.

– Igen, ez a kérdés!

– Ah! Mindig ez a kérdés. A kérdés pedig, amit mindenkinek fel kell tennie magában, az... – elakadt. Szemét Willre emelte, majd elsápadt.

– Mi van? – követeltem.

– Semmi – felelte.

– De! Valami van! – mondtam. A „szellemekkel suttogó” arcki-fejzésével nem ver át. Most komolyan azt akarja, hogy elhiggyük, megszállták a testét a szellemek? Hogy volt egy erős és tiszta látomása? Legyen! Csak adja már meg azt a rohadt választ!

Madame Z. előadta a nagy „összeszedem magam”-showt, amit egy hosszú, reszkető slukkal pecsételt meg a cigijéből. Meredten nézett rám, majd ezt mondta:

– Ha egy fa kidől az erdőben, de senki nincs ott, hogy hallja, vajon attól még hangosan teszi azt?

– Hogy mi? – kérdeztem.

– Ez minden, amivel szolgálhatok. Vagy elfogadod, vagy nem.

– Elégge zaklatottnak tűnt, így hát elfogadtam. Azért nem álltam meg, hogy vágjak egy grimaszt Yun Sun felé, amikor Madame Z. nem figyelt.

Will azt mondta, nincs semmilyen kérdése, Madame Z. mégis azon volt, hogy valahogy üzenetet továbbítson számára. Végigmított Will auráján, majd komoran közölte vele, hogy vigyázzon a magasban, ami érdekes módon igen helytálló volt, mivel Will

lelkes falmászó. De még ennél is furább volt Will reakciója. Először felhúzta a szemöldökét, majd egy másik érzelem ült ki az arcára, mint egy közeledő titkos élvezet ígérete. Rám pillantott, majd elpirult.

– Mi folyik itt? – kérdeztem. – Olyan sunyi képet vágsz!

– Tessék? – kérdezte.

– Mit nem akarsz elmondani, Will Goodman?

– Semmit! Esküszöm!

– Fiam, ne légy ostoba! – fuvolázta Madame Z. – Hallgass rám!

– Ó! Ne aggódjon miatta! – mondtam neki. – Ő a megtestesült elővigyázatosság. – Visszafordultam Will felé. – Most komolyan! Találtál egy újabb mesés mászóhelyet? Vagy egy vadiúj csillivilli karabinert vettél netán?

– Most Yun Sun következik – felelte Will. – Yun Sun, tessék!

– Tud tenyérből jósolni? – kérdezte Yun Sun Madame Z.-t.

Madame Z. kifújta a levegőt, majd ímmel-ámmal végighúzta az ujját a Yun Sun hüvelykujja alatti domború részen. – Olyan gyönyörű leszel, amennyire csak megengeded magadnak – mondta neki. Ennyi volt. Ezek voltak bölcsességének igazgyöngyei.

Yun Sun legalább annyira nem volt elragadtatva, mint én. Úgy éreztem, mindannyiunk nevében tiltakoznom kell. De most komolyan! Egy fa az erdőben? Légy óvatos a magasban? Olyan gyönyörű leszel, amennyire csak megengeded magadnak? Még ha figyelembe vesszük hátborzongató ráhibázásait is, mindhármunkat átverték. Főleg engem.

De mielőtt akár egy szót is szólhattam volna, megcsörrent egy mobil az asztalon. Madame Z. felkapta, majd egyik hosszú narancsszínű körmével megnyomta a hívásfogadás gombot.

– Madame Zanzibar, szolgálatára – üdvözölte a hívót. Arcki-fejezése megváltozott, ahogy a vonal túlsó oldalán lévő személyt hallgatta. Bosszússá és izgatottá vált. – Nem, Silas. Ezt úgy hívják... igen, nevezheted úgy is, gombás fertőzés. *Gombás fertőzés.*

Yun Sun és én halálra váltan néztünk egymásra, ugyanakkor – nem tehettem róla – el is voltam ragadtatva. Nem azért, mert Madame Z.-nek gombás fertőzése volt. Mármost pfuj! Hanem azért, mert úgy tárgyalta ezt meg azzal a Silasszal – bárki legyen is az –, hogy mi mindhárman hallhattuk. Ezzel aztán tényleg kaptunk valamit a pénzünkért.

– Mondd meg a patikusnak, hogy ez már a második ebben a hónapban! – zúgolódott Madame Z. – Valami erősebb kell. Tessék? A viszketésre, te barom! Hacsak nem akarja megvakarni nekem. – Megpördült a forgószekével, majd egyik Juicy Couturbe bújtatott lábát a másikra rakta. Will felnézett rám, barna szeme riadt volt.

– Én aztán nem fogom megvakarni neki! – tátogta. – Kizárt dolog!

Nevettem, és úgy gondoltam, jó jelnek számít az, hogy fel akar vágni előttem. A Madame Z.-féle események nem éppen úgy alakultak, ahogy elterveztem, de ki tudja? Lehetséges, hogy ennek ellenére eléri majd a kívánt hatást.

Madame Z. felém bökött a cigaretta végével, én pedig bűnbánóan leszegtem a fejem. Hogy eltereljem a figyelmemet, tanulmányozni kezdtem a polcok igen érdekes és sokszínű tartalmát. Kiszúrtam pár könyvet, mint a „*Hétköznapi Mágia*”, a „*Mit tegyünk, ha a halál szól hozzánk, de mi nem akarjuk meghallani*”, egyebek. Megböktem Willt a térdemmel, és a könyvek felé intettem. Egy képzeletbeli embert kezdett fojtogatni, én pedig felhorkantottam a visszafojtott nevetéstől.

A könyvek fölött egy üveg patkánymérget, egy régimódi monoklit, egy üvegnyi körömvagdalék-féleséget, egy foltos Starbucks poharat és egy nyúllábat láttunk, melyhez karmok is tartoztak. A felettük lévő polcon pedig... Ó, de helyes!

– Az egy koponya? – kérdeztem Willt.

Will füttyentett. – Szent tehén!

– Oksa – mondta Yun Sun, majd emelte tekintetét. – Ha az egy igazi koponya, legjobb lesz, ha nem is tudok róla. Elmehetnénk végre?

Megfogtam két oldalról a fejét, és a megfelelő irányba fordítottam. – Nézd! Van haja!

Madame Z. befejezte a beszélgetést. – Mind hülye! – mondta. Sápadsága eltűnt, úgy látszik, a Silasszal folytatott beszélgetés felrázta.

– Á! Látom, rátaláltatok Fernandóra!

– Így hívták? – kérdeztem.

– Egek! – nyögött fel Yun Sun.

– Egy vízmosásból került felszínre, odakint a Chapel Hill temetőben – mondta Madame Z. – Márminthoz a koporsója. Törött és rothadt volt, úgy a korai 1900-as évekből származhatott. Senki sem viselte gondját, így aztán megsajnáltam, és idehoztam.

– Kinyitotta a koporsóját? – hüledeztem.

– Ja! – Büszkeség áradt belőle, én pedig azon tűnődtem, hogy vajon a sírbrálás estéjén is a Juicy Couture kollekciót viselte-e?!

– Különös, hogy ennek még van haja! – mondtam.

– *NEKI* van még mindig haja! – mondta Madame Z. – Mutass egy kis tiszteletet!

– Csak fogalmam sem volt róla, hogy... van hajuk. Ennyi az egész.

– Bőrük nincs, mert az azon nyomban oszlani kezd, és hidd el nekem, nem szeretnéd megszagolni! De a haj?! Néha még hetekkel a halál beállta után is növekszik.

– Tyűha! – Lenyúltam, és beletúrtam Will mézszínű hajába. – Hallod ezt, Will, néha még a halál után is nő a hajunk!

– Király! – felelte.

– Az meg mi? – mutatott rá Yun Sun egy folyadékkal teli át-
látszó műanyag edényre, amiben különös vörösés és narancsszínű
valami lebegett. – Kérem! Mondja, hogy ez nem Fernandótól szár-
mazik. Kérem!

Madame Z. intett egyet, mintha azt mondaná, ne legyen ne-
vetséges. – Az csak a méhem. Az orvos adta oda, miután átestem
a hysterectomián.

– A méhe? – Yun Sun elég rosszul nézett ki.

– Hagytam volna, hogy elégessék? – kérdezte Madame Z. – Is-
ten ments!

– És az? – mutattam egy rakás szárított valamire a legfelső pol-
con. Ez a kérdezz-felelek sokkal jobb móka volt, mint a jóslatok.

Madame Z. követte pillantásomat. Szóra nyitotta a száját, majd
becsukta. – Semmi – közölte hűvösen, bár észrevettem, hogy ne-
hezen vette le a szemét róla. – És most? Végeztünk?

– Ugyan már! – kulcsoltam össze a kezem, mintha imádkoznék.
– Árulja el, mi az!

– Nem akarjátok tudni! – felelte.

– Én akarom! – mondtam.

– Én viszont nem! – felelte Yun Sun.

– De igen, akarja, ahogy Will is. Ugye, Will?

– A méhénél már nem lehet rosszabb! – felelte Will.

Madame Z. összepréselte az ajkait.

– Kérem! – kérleltem.

Motyogott valamit az ostoba tinédzserekről, és hogy nem vállal felelősséget a következményekért. Aztán felállt, és a felső polcig nyújtózott. Mellei meg sem rezdültek a felső alatt. Leemelte a halmot, majd letette elénk.

– Ó! – suttogtam. – Egy virágcsokor! – Megbarnult szélű, elvékonyodott, törékeny rózsabimbók. Elszürkült fátyolvirágok, amelyek annyira kiszáradtak, hogy porral hintették meg az asztallapot. Kókadt, piros szalag tartotta össze őket.

– Egy francia parasztasszony megbűvölte – mesélte Madame Z. kiismerhetetlen hangon. Úgy tűnt, késztetést érez arra, hogy kimondja a szavakat, ugyanakkor legszívesebben meg sem szólalna. Vagy nem is. Inkább, mint aki el akarja mondani, de közben minden erejével ellenáll. – Be akarta bizonyítani, hogy az igaz szerelmet maga a sors szánja nekünk, és bárki, aki ezt befolyásolni akarja, magára vessen.

Elfordult, hogy visszategye a csokrot.

– Várjon! – kiáltottam. – Hogy működik? Mit csinál?

– Nem mondom meg! – makacskodott.

– „Nem mondom meg!” – ismételtem. – Mégis hány éves maga? Négy?

– Frankie! – szólt rám Yun Sun.

– Te is csak olyan vagy, mint a többi, nem igaz? – közölte Madame Z. – Bármit megtennél, hogy legyen egy pasid? Kétségbeesetten vágysz a könnyfakasztó romantikára, és nem érdekel, mibe kerül?

Elvörösödtem. De hát ott volt előttem az asztalon! Fiúk. Romantika. Reményt keltett bennem.

– Csak árulja el neki – kérte Yun Sun –, különben sosem végzünk!

– Nem! – tartott ki Madame Z.

– Azért nem, mert csak kitalálta az egészszet! – mondtam.

Madame Z. szeme megvillant. Provokáltam, ami igazán nem volt szép tőlem, mert valami azt súgta, hogy nincs igazam. Viszont tényleg tudni akartam.

A csokrot az asztal közepére helyezte, de az égegyadta világon semmi sem történt.

– Három ember, fejenként három kívánság. Ez a varázslat – jelentette ki Madame Z.

Yun Sun, Will és én egymásra néztünk. Aztán kitört belőlünk a nevetés. Nevetséges volt, ugyanakkor tökéletes: a vihar, a flúgos öregember, most meg ez a baljós kinyilatkoztatás.

Ám Madame Z. pillantása belénk fojtotta a nevetést. Főleg, ahogy Willt vizslatta.

Ő pedig megpróbálta helyrerázni a hangulatot.

– Akkor miért nem használja? – kérdezte oly módon, ahogy egy tinédzser próbál kedves és udvarias lenni.

– Használtam – felelte. Narancsszínű rúzsa elkenődött.

– És... valóra vált a három kívánsága? – kérdeztem.

– Egytől egyig – felelte határozottan.

Egyikünk sem tudta, mit válaszoljon erre.

– Más is használta? – kérdezte Yun Sun.

– Egy másik hölgy. Nem tudom, mi volt az első két kívánsága, de az utolsó az életébe került. Így került hozzám a csokor.

A torkunkra fagyott a szó. Ez az egész szituáció annyira képtelennek tűnt, mi mégis ott ültünk.

– Apám, ez aztán kísérteties! – szólalt meg Will.

– Akkor... miért tartogatja? – kérdeztem. – Ha már elhasználta a három kívánságát?!

– Igazán jó kérdés! – felelte Madame Z., miután hosszú ideig nézte a virágcsokrot. Előhúzott egy türkiz színű öngyújtót, majd meggyújtotta. Erős elhatározással tekintett a csokorra, mint aki egy régóta esedékes dolgot akar végrehajtani.

– Ne! – kiáltottam, majd kiragadtam a csokrot a kezéből. – Inkább adja nekem, ha nem akarja megtartani!

– Soha! El kell égetni!

Ujjaim végigsimítottak a rózsaszirmokon. Olyan tapintásuk volt, mint nagyapám ráncos arcának, amit az otthonban tett látogatásaim alkalmával mindig megsimogattam.

– Hatalmas hibát követsz el! – figyelmeztetett Madame Z. A csokorért nyúlt, de aztán reszketve visszahúzta a kezét. Ugyanazt a belső vívódást éreztem nála, mint amikor rávettem a csokor történetének elmesélésére, mintha a csokornak sajátos hatalma volna felette. Ami persze nevetséges gondolat.

– Még nem késő, hogy változtass a sorsodon! – közölte.

– Milyen sorson? – kérdeztem. A hangom elcsuklott. – Egy olyan sorson, amiben egy erdei fa kidől, nekem meg sajna füldugóm van?

Madame Z. hosszan nézett rám sűrű szempillái alól. Szemei körül olyan vékony volt a bőr, akár a pergamen, és csak akkor döböntem rá, hogy sokkal idősebb, mint először hittem.

– Goromba és udvariatlan gyermek vagy! Megérdemled a sorsod! – Hátradőlt a forgószékekben, és *hopp*, egyik pillanatról a másikra megszabadult a csokor beteges hatalmától. Vagy a csokor volt az, ami elengedte őt? – Megtartod. Te döntöttél így! Nem vállalok felelősséget semmiért, ami történik.

– Hogy kell használni? – kérdeztem.

Felhorkantott.

– Ugyan már! – kérleltem. Nem akartam nyafogni, de hát tényleg szörnyen fontos volt. – Ha nem mondja el, valószínűleg rosszul fogom csinálni. Még az is lehet, hogy... nem is tudom. Elpusztítom a világot.

– Frankie... hagyd már! – motyogta Will az orra alatt.

Megráztam a fejem. Nem hagyhattam.

Madame Z. sajnálkozva nézett rám, mint valami szánnivaló bolondra. Csak nézzen!

– A jobb kezedbe fogod, aztán kimondod a kívánságod – közölte. – De én mondom neked, nem sok jó fog származni belőle!

– Ne legyen már ennyire negatív! – mondtam. – Nem vagyok olyan ostoba, mint hiszi.

– Valóban – értett egyet. – Még annál is ostobább vagy!

Will más síkra terelte a beszélgetést, mert utálta a kényelmetlen szituációkat.

– Akkor... nem is használná újra, ha tehetné se?

Madame Z. megemelte az egyik szemöldökét. – Úgy nézek én ki, mint akinek szüksége van újabb kívánságokra?

Yun Sun hatalmasat sóhajtott. – Hát, nekem épp elkelve egy-két kívánság. Kívánj nekem Lindsay Lohan combokat, jó?

Szerettem a barátaimat. Annyira csodások voltak! Megemeltem a csokrot, Madame Z. azonban megragadta a csuklóm.

– Az ég szerelmére, te lány! – kiáltott rám. – Ha már kívánni akarsz, akkor legalább értelmes dologra használd!

– Igaz, Frankie! – mondta Will. – Gondolj csak szegény Lindsayre! Azt akarod, hogy comb nélkül flangáljon?

– A vádlija megmarad! – mutattam rá.

– De hogy kapcsolódik majd a törzséhez? Melyik producer szerződtetne egy torzót?

Felkuncogtam, Will pedig elégedettnek tűnt magával.

Yun Sun csak ennyit mondott – Ti aztán... pfuj!

Madame Zanzibar egyenetlenül vette a levegőt. Lehet, hogy már készen állt rá, hogy a kezét elvegye rólam, a rémületen azonban – ami a csokor felemelésekor keletkezett benne – nem tudott úrrá lenni.

Óvatosan, nehogy megsérüljön, az oldaltáskámba tettem a csokrot. Elővettem a pénztárcámat, és kétszer annyit fizettem, mint amennyit kért. Nem cifráztam, egyszerűen csak átnyújtottam a pénzt. Megszámolta, majd fáradtan végigmért.

Rendben – sugallta a viselkedése. – *Csak légy óvatos!*

Hozzánk igyekeztünk egy pizzára, mert ez volt a péntek esti rutin.

És egyre többször fordult elő szombaton és vasárnap is. Szüleim abban a szemeszterben Botswanában végeztek kutatómunkát, ami azt jelentette, hogy Frankie kuckója lett a partik középpontja. Voltaképpen nem voltak igazi bulik. Pedig lehetek volna, mivel a házunk mérföldekre van a várostól, ahova csak egy jelöletlen úton lehet eljutni, és egyetlen szomszéd sincs a közelben, aki panaszkodhatott volna. De jobb volt nekünk hármásban – néha négyesben, ha Yun Sun barátja, Jeremy is csatlakozott hozzánk. Bár Jeremy úgy gondolta, hogy Will és én furák vagyunk. Ki nem állhatta az ananászt a pizzán, és egyáltalán nem osztozott filmízlésünkben.

Will pickupjának tetején kopogott az eső, ahogy végiggördült a Restoratioan Boulevard kanyargós utcáin, elhaladt a *Krispy Kreme*, a *Piggly Wiggly*, majd a megyei víztorony előtt, ami magányosan nyújtózott a magasba. Az autó szűk utasterében hárman préselődtünk össze, de én egyáltalán nem bántam. Én ültem középen. Will keze minden egyes sebességváltásnál a térdemhez ért.

- Á! A temető! – intett a fejével balra, a díszes rácsozatú kapu felé.
- Tartsunk egy perc néma csendet Fernandóért?
- Tartsunk! – feleltem.

Villámfény világította meg a sírkövek hosszú sorát, én pedig azt gondoltam, milyen hátborzongató és nyugtalanító hely a temető. Csontok. Elrothadt bőr. Felszínre kerülő koporsók.

Örültem, hogy végre hazaértünk. Szobáról szobára haladva felkapcsoltam a villanyt, Will megrendelte a pizzát, Yun Sun pedig végigböngészte a netes DVD-kölcsönző heti szállítmányát.

- Valami vidámat, rendben? – kiáltottam az előszobából.
- Akkor ne az *Éjszakai zaklatót*? – kérdezte.

Csatlakoztam hozzá a dolgozószobában, és végignéztem a csomagot.

– Mit szólnátok a *High School Musical*hez? Abban semmi hátborzongató nincs.

– Ugye csak viccelsz?! – felelte Will, miután letette a telefont. – Sharpay és a bratyója, ahogy rumbatökökkel a kezükben szexi táncot lejtenek? Te ezt nem találsz hátborzongatónak?

Nevettem.

– De ti, lányok, nézzétek csak, üssétek ki magatokat! – folytatta. – Nekem amúgy is küldetést kell teljesítenem.

- Elmész? – kérdezte Yun Sun.
- És mi lesz a pizzával? – kérdeztem.

Elővette pénztárcáját, majd egy húszdolláros tette a dohányzóasztalra.

– Harminc percen belül itt lesz. Én fizetem.

Yun Sun megrázta a fejét. – Újra megkérdem. Elmész? Még annyi időre sem maradsz, hogy velünk egyél?

– El kell intéznem valamit – felelte.

Összeszorult a szívem. Ott akartam tartani, még ha csak kis időre is. Visszamentem a konyhába, és elővettem Madame Z. virágcsokrát – nem, most már az én virágcsokromat – a táskából.

– Legalább addig maradj, amíg elmondom az első kívánságomat! – kértem.

Meglepettnek tűnt. – Rendben, ess neki!

Kissé hezitáltam. A dolgozó meleg volt és meghitt, pizza tartott felénk, és nekem voltak a legjobb barátaim a világon. Mi más kívánhattam még?

Aha, az agyam résen lévő része hamar megadta a választ. A bál, hát persze! Azt akartam, hogy Will elhívjon a bálba. Talán önzés, hogy annyi sok jó dolog mellé még többet akarok, de hamar elhesentettem ezt a gondolatot.

Elég ránézni, gondoltam. Azok a kedves barna szemek, a félol-dalas mosoly. Azok az angyali fürtök. Az egész kedvesség és jóság, ami Will maga.

Will a *Mindent vagy semmit!* szignálját dúdolta. Felemeltem a csokrot.

– Azt kívánom, hogy a fiú, akit szeretek, elhívjon a bálba – mondtam.

– És most, hölgyeim és uraim, amire vártak! – kiáltotta Will. A hangja euforikus volt. – És melyik srác ne akarná a mi bámulatos Frankie-nket bálba vinni?! Most nincs más hátra, mint várni, hogy a kívánsága valóra vá...

Yun Sun félbeszakította:

– Frankie? Jól vagy?

– Megmozdult – feleltem, elhátrálva a földre hajított csokortól. Nyirkos volt a bőröm. – Esküszöm az égre, hogy megmozdult, amikor kimondtam! És ez a szag! Ti is érzitek?

– Neeem! Milyen szag? – kérdezte Yun Sun.

– De te érzed, ugye, Will?

Will azóta ugyanúgy vigyorgott, mióta... mióta Madame Z. a magasságról beszélt. Dörgött az ég odakint, ő pedig megbökte a vállam.

– Legközelebb már a vihart is a gonosz kívánság tündéreinek fogod tulajdonítani? Vagy nem is! Holnap majd azt meséled, hogy mikor lefeküdni mentél, egy sunyi, púpos kis alak vigyorgott rád felemásan a paplanodról.

– Mint a rothadó virág – mondtam. – Komolyan nem érzitek? Ugye nem csak szórakoztok velem?

Will előhúzta zsebéből a slusszkulcsot. – Viszlát, srácok! Figyelj, Frankie!

– Igen?

Újabb dörgés rázta meg a házat.

– Ne add fel a reményt! – monda. – A jó megérkezik, csak ki kell tudni várni.

Az ablakon át néztem, ahogy átvágtat a pocsolyákon keresztül a kocsijához. Szakadt az eső. Aztán Yun Sunhoz fordultam, a gyomrom remegése minden más érzést félresöpört.

– Hallottad, mit mondott? – ragadtam meg a kezét. – Istenem! Gondolod, hogy ez azt jelenti, amit gondolok, hogy jelent?

– Mi mást jelenthetne? El fog hívni a bálba! Csak egy kissé... nem is tudom. Nagy show-t akar csinálni belőle.

– Szerinted hogy fogja csinálni?

– Fogalmam sincs! Üzenetet ír az égre? Zenélő táviratot küld? Felsikoltottam. Ő is felsikoltott. Őrjöngve ugráltunk.

– El kell ismernem, ez a kívánságdolog briliáns volt! – monda. A levegőbe pöccintett, mint aki a Willnek adott utolsó lökést utánozná. – És a rothadó virág?! Naggyon drámái!

– Komolyan éreztem!

– Ha-ha!

– Komolyan!

Rám nézett, majd fejszóválva elfordult. Aztán újra rám nézett.

– Biztosan csak képzelted!

– Lehet – feleltem.

Két ujjal fogva felemeltem a csokrot a földről. Odavittem a könyvespolchoz, és egy rakás könyv mögé hajítottam. Megkönynyebbültem, hogy nem látom.



A következő reggel reménykedve trappoltam le az alsó szintre. Azt reméltem, hogy... nem is tudom, miben reménykedtem!

Abban, hogy M&M's csokigolyók százaiból lesz kiírva a nevem? Vagy rózsaszín szívekben szalagokkal az ablakra erősítve?

Ehelyett egy döglött madarat találtam. Aprócska teste a lábtörlőn hevert, úgy tűnt, a vihar az ajtónak csapta, és betörte a fejét.

Egy papírtörlővel felvettem, és nagyon igyekeztem nem érezni puha teste könnyű súlyát, amíg a kinti kukához igyekeztem.

– Sajnálom, kismadár, olyan aranyos voltál! – mondtam. – Repülj a mennyországba! – Bedobtam a testét, majd egy hangos csattanással visszacsuktam a szemetes tetejét.

A telefon csörgése fogadott, ahogy visszaértem. Valószínűleg Yun Sun lesz az, megkérdezni, mi újság. Este tizenegykor mentek el Jeremyvel, miután megesketett, hogy azonnal hívom, amint Will elszánta magát.

– Szia, drága! – köszöntem a telefonba, miután a hívásazonosító megerősítette gyanúmat. – Sajnálom, de még nem szolgálhatok újsággal!

– Frankie... – kezdte Yun Sun.

– Azért elgondolkodtam Madame Z. viselkedésén. Azon a ne-játssz-a-sorssal baromságon.

– Frankie...

– Mert mégis, hogy végződhetne rosszul az, hogy Will elhív a bálba? – Odamentem a hűtőhöz, és kivettem egy doboz fagyasztott gofrit. – Talán rám fröcsög a nyála? Virágot hoz, amiből kirepül egy méhecske, és megcsíp?

– Frankie, állj le! Nem nézted a reggeli híreket?

– Szombaton? Nem hinném!

Yun Sun hüppögött.

– Yun Sun, te sírsz?

– Múlt éjjel... Will felmászott a víztoronyra – mondta.

– Mi van? – A víztorony majdnem száz méter magas, az aljában tiltó táblával. Will állandóan arról beszélt, hogy meg akarja mász-ni, de annyira szabálytisztelő volt, hogy soha nem tette meg.

– Biztosan nedves volt a korlát... vagy a villámlás volt az oka... még nem tudják biztosan...

– Yun Sun! Mi történt?

– Felfestett valamit a toronyra az az idióta, és...

– Felfestett valamit? *Will?*

– Frankie, befognád végre? Lezuhant! Lezuhant a toronyból!

Megmarkoltam a telefont. – Jesszus! De jól van?

Yun Sun képtelen volt tovább beszélni a zokogástól. Amit teljesen megértettem. Will az ő barátja is volt. De borzasztó nagy szükségem volt rá, hogy összeszedje magát.

– Kórházban van? Bemehetek hozzá? Yun Sun!

Jajgatás volt a válasz, majd lépéseket hallottam. Mrs. Yomiko vette át a telefont.

– Will meghalt, Frankie – mondta. – Az esés, az, ahogy földet ért... nem élte túl.

– Elnézést... micsoda?

– Chen már úton van érted. Velünk maradsz egy ideig, rendben? Ameddig csak akarsz.

– Nem! – kiáltottam. – Úgy értem... nem... – a gofri kiesett a kezemből –, Will nem halt meg! Nem halhatott meg!

– Frankie! – A hangja végtelenül szomorú volt.

– Kérem! Mondja, hogy nem igaz! Kérem, ne legyen ilyen... – Fogalmam sem volt, hogy bírhatnám gondolkodásra az elmém.

– Tudom, hogy szeretted. Mindannyian szerettük.

– Várjon csak! Graffiti? Will nem is szokott ilyet csinálni! Ilyet a füvesek csinálnak, de Will soha!

– Ha majd ideértél, mindent megbeszélünk.

– De mit festett fel? Nem értem!

Mrs. Yomiko nem válaszolt.

– Hadd beszéljek Yun Sunnal! – kérleltem. – Kérem! Adja Yun Sunt!

Tömpa beszédhangokat hallottam. Majd újra Yun Sun volt a telefonnál.

– Elmondom! De nem akarod tudni!

Hideg futott végig a testemen, és hirtelen valóban nem akartam tudni.

– Egy üzenetet festett fel. Azt csinálta odafent – hezitált egy kissé. – Azt írta: „*Frankie, eljössz velem a bálba?*”

Lerogytam a földre, egy doboz fagyasztott gofri mellé. Hogy került ez a konyhakőre?

– Frankie? – hallottam Yun Sunt. Fémcsörgés, távoli hang. – Frankie, ott vagy?

Különös, borzongató történetek különleges szerzőtőktől.

poKoli

báléjszakák

Áll a bál, de para!

Az öt izgalmas történet középpontjában a bál áll, pontosabban afféle para-bál, ahol aztán pokoli táncot lejtenek mindenféle lények.

Délután, amikor még azon görcsöltél, hogy kétballábos vagy, és leginkább a ruhásszekrényed szegényessége aggasztott, eszedbe sem jutott, hogy maga a *Nagy Kaszás* visz majd táncba... Márpedig ő nem azért kért fel, hogy a toiletted dicsérje...

Némely estély akciódússá fajul, olykor kivégeznek egy harapós kedvű vámpírt, angyalok csapnak össze démonokkal, szóval valamivel izgalmasabbak, mint egy retro öltönyös DJ szövegelése, és a lakásból sem kell kimozdulnod.

Az ajtóval ne bajlódj, vagy bejönnek, vagy nem...

Szóval, engedd el magad! Rémes estéd lesz!

Tizenhat éves kortól ajánljuk

2 999 Ft



Vörös pöttyös könyvek

élményre vágyó nőknek – pont neked

me grémisz t